Victoria Petrea

FRÂNTURI, ECOURI, SEMNE

(1967-2013)

Roman, 2014

Victoria Petrea

FRÂNTURI, ECOURI, SEMNE

(1967-2013)

Roman, 2014

Editor: Emilia Țuțuianu Dospinescu
Material foto: Mihai Petrea
Coperta: Emilia Țuțuianu Dospinescu

Tehnoredactare: Doina Enea
Prelucrare foto: Emilia Țuțuianu Dospinescu

---

email: musatinia@gmail.com
http://edituramusatinia.wordpress.com
tel. 0740484241

*Pentru ca urmele trecerii lui ALEXANDRU prin viaţă să nu dispară precum zilele frumoase ale verii la prima rafală de vânt şi pentru a lăsa „**un semn**” cât de mic după ce multe, multe nu vor mai fi.*

mama

,,Viața asta-i bun pierdut,
Când n-o trăieşti
Cum ai fi vrut.”
George Coşbuc

În loc de prefață

„De va veni la tine vântul,
Şoptind povestea mea amară,
Jelitul lui să nu te-nfrângă,
Durerea lui să nu te doară”
(cântec)

În cele ce urmează nu voi încerca nici să fac un panegiric aducând elogii celui care a făcut parte integrantă din viața mea, pe lumea aceasta, în calitate de fiu timp de 46 de ani, 3 luni şi 2 zile, nici să aduc acuze unora sau altora (care, poate, au fost „*uneltele*” Domnului în împlinirea destinului karmic sau de cauzalitate imediată) pentru cele întâmplate, nici să mă lamentez exagerat sau să mă victimizez (deşi ar fi explicabil dată fiind situația), ci mă voi strădui, cu posibilitățile mele, să atribui un oarecare sens unui eveniment (trecerea lui Alexandru într-o altă dimensiune) care, după umila logică pământeană, nu pare să aibă aşa ceva (deşi „*nuntă fără minciună şi moarte fără pricină*” nu există).

Ştim care-i regula generală a existenței ființelor pe Pământ: naşterea, trăirea (dezvoltarea şi perpetuarea) şi moartea, după anumite criterii de durată fiecare, dar…„*Pentru noi, ca simpli muritori, / Viața-i lucrul cel mai important.”*

Desigur, viața ne este un **datum**, ca durată, loc şi menire în lume, de la Cel care ne-a creat după chipul şi asemănarea Sa, dar şi un **factum** dependent atât de

moştenirea noastră karmică, genetică şi educațională cât şi de mediul psiho-social al epocii în care devenim ceea ce suntem.

Din punct de vedere psihologic şi energetic, realitatea există şi reprezintă **doar ceea ce percepem fiecare** dintre noi, aceasta ar putea însemna că există atâtea realități câte ființe sunt pe Terra la un moment dat. În mod logic, şi eu voi prezenta realitatea pe care am văzut-o eu de-a lungul anilor, iar fiecare dintre cei care vor avea curiozitatea să o afle care este aceasta o va compara, evident, cu propria sa realitate (trăită, auzită sau imaginată).

„*Traseul*” pe care-l voi urma în relatările mele va cuprinde „*Frânturi, ecouri şi semne*” care au fost sesizate, de cele mai multe ori, la momentul întâmplării lor şi a căror interpretare a fost făcută sau doar completată, după „*consumarea*” evenimentelor respective, pentru că viața poate fi înțeleasă doar privind în urmă, cu toate că a fost trăită privind înainte.

Psihologii de pretutindeni sunt de acord asupra faptului că, dintre toate nenorocirile care se pot întâmpla unui om, moartea unui copil este cea mai teribilă. Şi Grigore Vieru a surprins, prin mijloace artistice specifice, o parte din această durere, versurile „*vorbind*” de la sine: „*Nu am, moarte, cu tine nimic /…Ce-ai face tu şi cum ar fi/ De-ai avea copii şi-ar muri?!/…Milă de tine mi-i, /…Că n-ai avut niciodată copii…”*

Îmi este aproape imposibil să nu fac din durere un stăpân dar, cu voia şi cu ajutorul lui Dumnezeu, încerc s-o transform într-un profesor sub a cărui îndrumare să

pot supraviețui în condiții care să simuleze cât mai bine normalul pentru a nu crea, la rândul meu, probleme inutile sau greu de rezolvat celor pentru care reprezint ceva, mai ales că fiecare om are de parcurs propriul „*traseu”* care, nu de puține ori, este plin cu „*obstacole*” care de care mai greu de trecut.

Ştiu şi eu, ca mulți alții, că durerea este individuală şi, mai ales, internalizată; de aceea mi-e foarte greu, pur şi simplu, să suport condoleanțele. Totodată mai țin cont atât de ireversibilitatea (cel puțin în sincronie) acestui gen de fenomene oricare ar fi intervenția umană, cât şi de faptul că „*Grija preazilnicei pâini*” ne induce tuturor o preocupare de sine foarte intensă care determină o oboseală pentru care nu există nici un fel de relaxare; situație în care **ceilalți nu mai au loc**, iar timpul pe care să-l afectezi lor aproape că nu mai există, decât cu foarte mare efort personal.

Aşa că: „*Şi cine s-ar opri să plângă o frunză veştedă-n cărare*,” (adică eu) „*Când codrii freamătă alături*” (adică ceilalți care nu au durerea mea) „*şi râd în răsărit de soare?”*

Celor care vor citi cele ce urmează, îmi cer iertare anticipat pentru că „*Cineva îşi plânge durerea cea rea/ Şi acel cineva este inima mea”* şi pentru faptul că am folosit şi voi folosi spusele formulate de alții înaintea mea (indicate doar cu ghilimele, alteori numind şi autorul) deoarece le-am considerat concordante cu întreaga situație.

Autoarea

FRÂNTURI de viață

„Cum tot ce nu-i - e vânt doar şi poveste,
şi cum ce e - dispare fără veste,
închipuie-ți că tot ce este-n lume – nu-i,
şi tot ce nu-i în astă lume – este .”
(O. Khayyam)

„A*mintiri, atenție, Pericol*!”

Încerc să mă apropii cu emoție, nelinişte, sfială şi teamă (de a nu se fi şters) de „*banca*” de amintiri afective pe care o constituie copilăria fiecăruia dintre noi. Pericolul pe care-l generează redarea amintirilor îl constituie faptul că ele vor produce durere atât prin imposibilitatea de a putea interveni în situațiile de viață care le-au determinat apariția, cât şi prin aceea că nu pot face coroborarea lor cu acelea ale protagonistului.

Ceilalți participanți sau figuranți doar în desfăşurarea celor ce vor fi amintite (printre care mă număr şi eu) trebuie să se mulțumească doar cu ce-i ajută propria memorie sau a grupului din care au făcut parte la un moment dat.

A apărut pe lume în data de 14 septembrie 1967, în comuna Socol din județul Caraş-Severin, spre bucuria întregii familii şi a fost înregistrat cu numele şi prenumele de Iovanovici Dalibor (tatăl: Sretco şi mama: Victoria). După cum se va vedea şi din fotografiile de la finalul biografiei, a fost botezat creştin ortodox, deşi destul de mărişor (aşa era şi poate mai este şi acum obiceiul locului) la biserica al cărei hram este „*Sfântul*

Ilie” din Socol. A fost un copil sănătos care s-a dezvoltat armonios, fără înclinații agresive verbale sau fizice, atât datorită calităților psihosomatice moştenite, cât şi alimentației naturale, îngrijirii şi educației familiale.

A fost preferatul bunicilor şi s-a bucurat de foarte multă atenție şi din partea celorlalți membri ai familiei: părinți, soră, unchi, mătuşi. La fel ca şi sora lui, Vesna, a vorbit cu toți cei cu care venea în contact verbal (familie, vecini) doar sârbeşte până la vârsta de 4 ani, având, totuşi, în vocabularul activ şi un cuvânt românesc: apa.

În anul 1973 a început şcoala la secția română a şcolii din Socol dar, din cauza mutării părinților, a continuat-o în oraşul Bocşa din acelaşi judeţ, Caraş-Severin, mergând doar în vacanțe, împreună cu sora lui mai mare (cu un an şi zece luni) la bunici la Socol, unde au şi legat câteva „*prietenii*” de vacanță.

Copilăria ar trebui să fie partea cea mai frumoasă şi mai lipsită de griji din viața unui om dar…şi în acest caz este un „*dar*”. Din motive independente de voința copiilor, părinții s-au despărțit iar ei, cei mai nevinovați dintre toți, au suportat traumele şi sechelele acestui act de disoluție familială. Specialiştii în domeniu au stabilit că evenimentele traumatizante din copilărie sunt păstrate în memoria inconştientă a amigdalei cerebrale toată viața. Întrucât (exprimând cele din fraza de mai sus pe înțelesul tuturor) copilăria se prezintă ca o plastilină moale în care fiecare pas făcut **lasă o urmă pe viață**, la fel ca orice copil într-o astfel de situație, Dalibor a suferit foarte mult (deşi n-a recunoscut niciodată) atât latent cât şi manifest (tristețea din ochii lui era martoră în acest sens) din cauza

frustrărilor pe care a trebuit să le **îndure** ca o consecință a celor petrecute: „*De ştergi fluturelui praful, nicio boare- / nicio vrajă nu-l va face să mai zboare*”… (L. Blaga)

Să suferim nu e necesar dar, pentru a înțelege acest lucru…trebuie să suferim, iar eu cred că atât el cât şi sora lui au suferit foarte mult şi probabil tot n-au înțeles inutilitatea suferinței (această consecință inexorabilă a oricărei dureri). Toate cele trăite de ei în copilărie i-au unit foarte mult şi s-au iubit cu adevărat, frățeşte, spre mângâierea sufletului meu. Oricum, noi toți ne clădim în jurul „*copilului”* din noi şi de aceea este foarte important ca mereu să avem grijă la distanța abordată față de problemele arzătoare ale vieții: nici prea aproape să nu ne frigem, nici prea departe să nu înghețăm de frig. Nu putem şti cât de bine ne reuşeşte asta sau nu.

La Bocşa, Dali (de la Dalibor) şi-a făcut prieteni (şi în ciclul primar şi în cel gimnazial) de care şi-a amintit mereu cu drag şi pe care i-a şi vizitat ulterior, când s-a putut (de la sute de kilometri, multe devin mai dificile). Până la plecarea din Bocşa, în familie vorbeam mai mult sârbeşte decât româneşte, ulterior, raporturile „*de forță*” s-au schimbat.

Adolescența lui Dalibor a debutat cu o schimbare de paradigmă în existența profesională a mamei: de la Ministerul Educației şi Culturii (cum se numea în anii ’80) la Ministerul Apărării Naționale şi, implicit, schimbarea domiciliului de la Bocşa la Galați. Alt oraş, alți oameni, alte mentalități dominante, alte şcoli (din care, în prima parte a şederii pe malul Dunării, una

anumită în care se învăța limba germană, pentru garantarea continuității studiului), alți colegi, totul altfel.

Nu ştiu dacă în formarea propriei personalități – acest pattern caracteristic de gândire, emoții şi comportament al fiecărui individ – a fost ajutat sau, dimpotrivă, împiedicat de fatalismul macedonean moştenit de la mamă şi de sensibilitatea slavă de la tată.

Nu ştiu dacă a avut suficiente momente în care să fi văzut zâmbete fericite pe fețele părinților săi, ale căror expresii pozitive să le absoarbă şi să le poată simți în corpul său. Nu ştiu dacă am făcut bine sau rău acceptând (şi nu inițiind) ieşirea dintr-o relație pe care am considerat-o dăunătoare atât mie cât şi copiilor mei. (Câte am mai pătimit toți trei pentru readucerea lor la Bocşa, fără a reuşi recuperarea hainelor lor, a pensiei alimentare neplătite timp de un an şi jumătate şi multe, multe altele, la fel de neplăcute, pe care, unii dintre cei care vor citi aceste rânduri şi le vor aminti cu siguranță !).

Şi nu mai ştiu dacă nu abia acum (începând cu 16.12.2013, odată cu trecerea „*Dincolo*” a băiatului meu, în lumea spirituală unde spațiul este infinit, iar timpul etern) plătesc pentru păcate, plătesc pentru naivitate, plătesc pentru inteligență, plătesc pentru prostie, plătesc pentru teamă, plătesc pentru curaj, plătesc pentru ce am spus, plătesc pentru ce am tăcut, plătesc, plătesc evident. (Suntem ceea ce gândim despre noi: atât în încercarea de a iriga Sahara din propriul suflet, cât şi în aceea de autodepăşire, crezând că putem sări peste propria umbră).

La Galați, pentru că în 1981 împlinea 14 ani, Dalibor a trebuit să-şi facă primul buletin de identitate.

Conform legii şi acum în vigoare, pentru aceasta avea nevoie de certificatul propriu de naştere şi de buletinul unuia dintre părinți. Dar, de parcă mai era nevoie (?!), a apărut şi aici o frustrare: până n-am apelat la ziarul „Scânteia”, orice demers făcut pentru obținerea duplicatelor certificatelor de naştere ale copiilor s-a soldat cu eşec. (Originalele erau la tată iar acesta nu mi le-a trimis nici la intervenția Miliției Județene Caraş-Severin). Sigur că această frustrare i-a declanşat lui Dali o mare supărare peste care s-a suprapus şi faptul că s-a dovedit a avea aceeaşi grupă sanguină (A II) ca şi tatăl lui (pe atunci era obligatorie înscrierea grupei de sânge pe buletinul de identitate al fiecărui cetățean român). Supărarea s-a manifestat prin lipsa de comunicare cu ceilalți membri ai familiei (eu şi sora lui) timp de o zi întreagă. Probabil că tot atunci i-a încolțit în minte şi ideea de a-şi schimba şi numele şi prenumele ca semn de revoltă la cele suportate din cauza tatălui său.

Schimbarea identității s-a materializat după împlinirea vârstei de 18 ani, când legea îi permitea să facă acest lucru fără acordul părinților.

După terminarea clasei a VIII-a şi-a dorit şi a reuşit să ia examenele (atât cel de admitere, cât şi cel de treaptă de după clasa a X-a) la Liceul de Marină din Galați, deşi mie nu prea mi-a convenit să se formeze ca tânăr într-un mediu predominant masculin, dar dacă lui asta i-a plăcut, asta a făcut. Era foarte încântat de tot ceea ce învăța şi făcea acolo, mai puțin de faptul că a fost ales şeful clasei. Drept urmare, după un an de *„şefie”*, m-a determinat s-o rog şi s-o conving pe diriginta clasei lui

să-l schimbe din acest rol pentru că prefera să fie doar un bun executant care să-şi controleze şi să răspundă numai de propriile activități şi nu de ceea ce fac sau nu fac ceilalți colegi ai săi. Şi-a constituit şi aici prietenii care au durat şi după terminarea liceului şi mutarea din Galați.

Ca pentru orice părinte responsabil, cea mai mare grijă a mea a fost supraviețuirea şi sănătatea copiilor, lucru pe care am reuşit să-l materializez până „*şi-au luat zborul*”de lângă mine întemeindu-şi fiecare propria familie, ceea ce le-a incumbat lor aceste responsabilități devenind, la rându-le, părinți. În multe privințe, am continuat şi după aceea să-i protejez, atât **cât am ştiut şi am putut**, de vitregiile timpului în care am viețuit la un moment dat. Tot ca la orice părinte normal (fiecare societate îşi impune normele ei deşi **forța normelor** ține de forța pe care oamenii le-o acordă) această atitudine protectoare mi-a fost activată de emoțiile pe care le-am trăit ca mamă, deoarece doar emoțiile din noi determină comportamentele de ataşament şi declanşează instinctele materne. Din punctul meu de vedere, totdeauna m-am considerat ca fiind un părinte bun şi am făcut tot ceea ce mi-a stat în putință ca să-mi pregătesc copiii şi să-i stimulez pentru obținerea de succese, de reuşite care să le aducă „*aplauze*” din partea celor din jur şi a societății, în general. De multe ori, rude, prieteni, colegi de serviciu sau simple cunoştințe m-au întrebat cum anume am procedat că am nişte copii aşa de buni, ascultători, silitori, pricepuți, cu bun simț, fără înclinații vicioase spre alcool, tutun, cafea sau altceva care să le sporească artificial o stare de bine şi de exuberanță. Am încercat, şi

de cele mai multe ori am reuşit, ca **să le pun** copiilor mei limite **fără să le impun** (în afara celor nenegociabile).

Am procedat în acest mod deşi psihologul din mine ştia că **părinții înțelepți** (ceea ce eu nu prea am fost) îşi pregătesc copiii şi pentru eşecuri, pentru lupta cu ele, pentru a învăța din ele şi pentru a înțelege, totodată, că la ACELEAŞI greşeli este nevoie de atitudini NOI pentru o mai lungă supraviețuire. Dar…am sperat ca, micile *„pietre”* de care ne împiedicăm (de munți ne ferim instinctiv) toți pe ruta vieții să nu se transforme în subconştientul copiilor mei în *„stânci”* uriaşe asemenea munților din realitatea aperceptivă.

Abia acum încerc să dau dovadă de înțelepciune şi să mă folosesc de propriile greşeli pentru a evolua spiritual şi atitudinal, rugându-mă, ca de fiecare dată, Bunului Dumnezeu să-mi îngăduie şi să mă ajute în demersul meu. (Sper să reuşesc să-mi introduc în subconştient ideea de a învăța din propriile erori pentru a găsi înțelepciunea evoluției spirituale şi atitudinale, chiar dacă mi-a trebuit atâta timp ca s-o accept mai întâi în mod conştient!).

De multe ori, psihologul din mine *„răzbate”* la suprafața problemelor şi se convinge, de fiecare dată, că nu este suficient să ne bazăm pe faptul că subconştientul nostru are soluția tuturor problemelor, ci trebuie să-i acordăm prioritate conştientului *„din dotare”*pentru a prelua inițiativele. La vremea aceea (din perspectiva tinereții pe care o aveam), vedeam viața ca pe un viitor nesfârşit în care voi avea timp să rezolv orice problemă existențială ce apare.

Abia acum (din perspectiva bătrâneții la care am ajuns), îmi dau seama că viața este doar un trecut foarte scurt (*„o picătură între momentul acesta care bate şi celălalt”)* şi că echilibrul universal, pentru a-şi propaga efectul, nu cere *„aprobarea”* nimănui, decât a lui Dumnezeu şi, după cum zic bănățenii:, ‚*Dumnezeu nu bate cu boata, bate cu socoata”*.(Slăvită fie în veci voia Bunului Dumnezeu!). Un filosof spunea cândva că Universul este veşnic pentru că Dumnezeu nu are consilieri, căci dacă ar avea…

Personalitatea în formare a lui Dalibor a fost marcată şi de alte evenimente familiale care s-au succedat. În anul 1983 mutându-se mai întâi Laboratorul de psihologie de la Galați la Roman, apoi, după un an de navetă bisăptămânală a mamei pe ruta Galați - Roman, s-a mutat şi familia cu totul în acest oraş din județul Neamț. Timp de **doi ani** Dalibor a stat la internat în Galați pentru a termina liceul şi a obține diploma de marinar. Cât de greu i-a fost numai el a ştiut dar nu a spus nimănui, niciodată, nimic despre asta, ci doar a îndurat totul cu stoicism. N-am fost niciodată împăcată cu ideea băiatului meu de a pleca pe mări şi oceane şi aproape că m-am bucurat când nu a reuşit la Institutul de marină din Constanța, ceea ce ar fi însemnat că ar fi fost mai mult al navigației (maritime şi oceanice) decât al familiei aparţinătoare sau al celei pe care ar fi constituit-o ulterior. Oare soarta i-ar fi fost alta sau la fel? A schimbat acest lucru cu ceva *„datele”* inițiale ale traseului existenței sale umane? Doar Cel de Sus ştie! După aceea a reuşit la Politehnică, la Iaşi, dar, mai întâi, a fost

…armata care, pe atunci, era obligatorie pentru toți cetățenii români care împlineau 18 ani.

Sunt convinsă că mediul cazon i-a priit foarte puțin (ca să nu spun deloc), dar nu a apelat nicidecum la influența pe care o aveam în acel moment la nivelul acestei instituții, numită armată la termen.

Nu a făcut absolut nici o fotografie militar şi n-a legat nici o prietenie cu vreun *„coleg”* artilerist sau de la altă armă. Dar nici nu a *„turnat”*superiorilor ierarhici pe cei care l-au obstrucționat pe nedrept şi nici n-a ieşit la raport când i-a fost furată mantaua trebuind astfel să o plătească. Nu mi-a relatat nimic din cele întâmplate deşi am fost în misiune de serviciu şi la el în unitate şi putea s-o facă. Psihanaliza ne avertizează pe toți că ceea ce *„nu se exprimă se imprimă”*(acest lucru ne aminteşte din nou de amigdala cerebrală). De plătit, a plătit mantaua cu bani *„câştigați”*de la muncile patriotice desfăşurate în zona Brăilei (oraş unde îşi *„efectua stagiul militar”*).

De altfel, nici eu nu am insistat, deşi puteam, să influențez neapărat desfăşurarea evenimentelor legate de perioada lui Dali de soldat. Nu am dorit să-mi creez obligații nici intervenind să facă şcoala de şoferi din armată ; abia după liberare a făcut, contra cost, şcoală de şoferi pentru categoriile B şi C de permis auto. Cu înclinațiile lui *„tehnice”*native a reuşit să devină un şofer şi un mecanic chiar foarte bun.

În anul 1985, când a împlinit 18 ani, pentru a marca acest eveniment foarte important din viața lui, i-am făcut cadou un frumos lănțişor de aur având drept

pandantiv litera *„D”* de la Dalibor şi o pereche de butoni de manşetă din argint cu pietre de lapislazuli.

Simțindu-se major şi pe deplin responsabil de deciziile pe care le lua, s-a hotărât să-şi schimbe atât numele cât şi prenumele. L-am ajutat la întocmirea dosarului conform informațiilor pe care le-am luat de la Miliție, secția evidența populației şi am purces apoi la alegerea numelui şi prenumelui. Cu numele a fost uşor pentru că el, ştiind că nu mi-a fost acceptat să-mi mențin numele de familie ca al copiilor, l-a ales el pe al meu: Petrea. Ca să-şi justifice *„D”*-ul pandantivului, eu i-am propus să-şi ia prenumele de Daniel iar el l-a acceptat dar sora lui nu şi nu. L-a convins până la urmă să-şi ia prenumele de Alexandru (cu diminutivul Alo) şi…aşa a completat solicitarea din dosar. Demersurile toate (inclusiv publicarea in Buletinul Oficial) au durat 2 ani şi abia în 1987 a primit dreptul de a se numi Petrea Alexandru, nume pe care l-a transformat prin muncă, perseverență şi autodepăşire într-un mic renume chiar dacă a tânjit (bănuiesc) după cel de Iovanovici Dalibor pe care l-a purtat cu cinste şi demnitate timp de 20 de ani (din 1967 până în 1987).

A durat foarte mult până ne-am obişnuit (toți cei care-l ştiam de Dalibor şi Dali) cu transferul la stereotipul verbal Alexandru şi Alo. La Roman, fiind deja un tânăr cu orientare corectă către muncă şi viață, şi-a făcut prieteni de calibrul lui, prieteni pe care i-a prețuit şi cărora le-a fost **prieten adevărat** pentru că nu a ezitat să le spună şi lucrurile mai puțin plăcute dar folositoare lor

(dacă le-ar fi spus numai lucrurile plăcute, le-ar fi fost doar…prieten).

Revoluția din decembrie 1989 l-a *„prins”* student la Facultatea de Tehnologia Construcțiilor de Maşini, de la Politehnica din Iaşi.

*

*   *

ECOURI dulci, dure sau chiar dureroase

Comentariu la *„Cele rele să se spele/Cele bune să se-adune!”*
*„Cele rele”*nu sunt lavabile, iar *„cele bune”* nu sunt adunabile…

„Să nu râzi, să nu judeci, să înțelegi.”
(B. Spinoza)

Toate comportamentele umane sunt ecouri ale atitudinilor induse sau autoinduse de-a lungul întregii existențe individuale. Atitudinile se întipăresc şi se dezvoltă plenar ca urmare a influențelor fizice directe (exemplul sau îndemnul cuiva) sau indirecte (din lecturi) şi a influențărilor psihice de natură ereditară sau dobândită. Chiar dacă de multe ori ne pomenim exclamând *„Aş da orice să-ntorc timpul înapoi,/ Să regăsesc tot ce-am pierdut,/Să-ndrept răul ce-am făcut!”*, suntem conştienți că repetitivitatea ar fi inutilă pentru că… la fel am proceda dacă totul s-ar relua, în aceleaşi condiții şi aceiaşi protagonişti *„ab initio”* (de la început). Ceea ce conştientizăm cu greu (sau deloc) este faptul că, tot cu ceilalți ne vom certa mai mult decât cu noi înşine, pentru că pe ceilalți îi considerăm ca fiind obligați **să se schimbe** şi **nu noi**, pentru că totdeauna **alții** par a fi vinovați de propriile noastre insuccese, nerealizări, rateuri.

Simt că e necesară o mică *„pauză”* explicativă: îmi cer scuze pentru exprimarea folosită până acum, dar am lăsat, las şi voi lăsa şi în continuare cuvintele aşa cum

vin ele din mintea şi inima mea, căci doar aşa pot să-mi exprim sincer toate trăirile, chiar dacă de multe ori cuvintele par pompoase şi epatante. Cei care mă ştiu (şi unii mă ştiu de decenii bune) vor recunoaşte în ceea ce citesc în această carte modul meu normal de exprimare în funcție de subiectul abordat spre a fi tratat.

Ceea ce facem la un moment dat, nu numai că se cumulează cu tot ce întreprindem în toate celelalte momente ale propriei existențe, ci exercită o puternică influență asupra celor cu care conviețuim în diversele ipostaze pe care le avem: de copii, părinți, parteneri de viață sau de muncă şi care dau naştere **ecourilor** cu multiple caracteristici şi manifestări din partea celor asupra cărora se exercită reverberația şi pe care le amprentează cu specificul personalității lor. Imaginea şi percepția de sine e normal să se repercuteze asupra celor din **sfera** de contact cu noi : eşti încrezător – generezi încredere, eşti temător – induci teamă, eşti curajos – îndemni pe ceilalți din preajmă la acelaşi mod de a acționa ş.a.m.d.

Ecourile despre care voi vorbi nu se individualizează, neapărat, în **dulci**, **dure** sau **dureroase**, ci se vor interfera uneori chiar în cadrul aceluiaşi aspect de viață, pentru că viața însăşi este un *„mozaic”* de trăiri evenimențiale sincronice (care se petrec în acelaşi timp cu acțiunea care le generează) şi diacronice (desfăşurate ulterior cauzei care le-a produs).

Făcând parte din categoria mamelor pentru care copiii înseamnă foarte mult, iar în momente cruciale, chiar totul, m-am implicat total şi necondiționat în

creşterea şi formarea copiilor, chiar dacă am avut şi varianta de a fi lăsați în responsabilitatea bunicilor paterni. Poate că uneori i-am copleşit pe copiii mei cu acest fel al meu de a fi, ieşind la iveală aspectul pur rațional al argumentărilor şi mai puțin sau deloc latura emoțional-afectivă de dragoste maternă. (Odată, când mă pregăteam intens pentru nişte examene importante din carieră, deşi le-am argumentat logic retragerea mea într-o cameră pentru a studia, ei, venind la mine pentru *„drăgăleală”*, s-au supărat când le-am făcut un semn discret să mă lase să învăț, iar Vesna, sora lui, mi-a şi replicat imediat: *„ti ništa me ne voliš!” („tu nu mă iubeşti deloc!”).* (Risc pe care poate nu trebuia să mi-l asum şi care a lăsat, desigur, un **ecou** nu prea *„dulce”* în inimile lor de copii, chiar dacă, atunci pe loc, mi-am corectat atitudinea în sensul dorit de ei, îmbrățişându-i imediat).

Dalibor, când era mai mic, îşi dorea foarte mult prezența mea în preajma lui, lucru pe care l-am făcut cu tot dragul şi cu toată dăruirea. Îmi amintesc şi acum ce impact emoțional a avut asupra mea momentul în care, apropiindu-mă de pătuțul în care stătea culcat având puțină febră, mi-a spus: *„mami, dajmi tvoju ruku!” („mami, dă-mi mâna ta!”)* şi ce destindere i s-a oglindit pe chip în urma gestului meu de mângâiere. Ulterior, deşi pe vremea aceea la Socol erau doar fotografi *„de împrumut”* de prin alte localități, am avut chiar un instantaneu cu noi doi într-o foarte tandră şi maternă îmbrățişare (dacă fotografia nu s-ar fi rătăcit, nu se ştie cum, ar figura alături de celelalte la sfârşitul cărții).

Toți cei care l-au cunoscut în ipostaza de părinte (zi de zi, de-a lungul anilor): propria familie, celelalte rude, prietenii, colegii de muncă sau simple cunoştințe ocazionale au putut constata la el o dragoste părintească şi o protecție desăvârşite (dacă nu chiar exagerate uneori) față de proprii copii. Toate acestea n-au fost altceva decât repetarea şi amplificarea atitudinii mele parentale, ca un **ecou** adânc şi mişcător în existența sa ca părinte responsabil.

Tot în menirea mea de părinte a intrat şi implicarea în multe alte aspecte importante în formarea lui ca om, chiar dacă s-a dovedit ulterior că l-am crescut şi educat pentru o societate utopică în care toți oamenii sunt harnici, cinstiți, corecți şi altruişti şi nu pentru societatea reală în care trăim şi unde membrii ei se comportă mai degrabă aşa cum a fost consemnat în dictonul *„homo, homini lupus”(*omul este lup pentru om).

L-am crescut în cultul muncii dătătoare de satisfacții şi întreținătoare a existenței fiecăruia dintre noi şi, indiferent de ce ne-a oferit viața, în ideea că putem învinge orice obstacol dacă ne dorim cu adevărat lucrul acesta. Totodată, acest mod de abordare a dezvoltării personale a inclus, ca etape intermediare, trăirea sinceră a bucuriei față de ceea…ce aveam, fără a înceta să aspirăm, cu modestie, încredere şi răbdare, la…mai mult. Cât timp a fost sub *„aripa”* mea protectoare şi susținătoare, aşa s-au desfăşurat lucrurile. *„Întorsătura”* s-a petrecut când cei din jur au gândit şi acționat constant cu totul altfel.

Am bănuit mereu care putea fi **ecoul dureros** indus de un astfel de mediu şi ce anume a generat, la rândul lui, acest ecou, când individualismul feroce, această contravaloare umană, s-a întronat irevocabil în modul de gândire al celor ce l-au înconjurat, subjugându-l cu atitudinea lor ostilă.

Este foarte greu să te alipeşti *„modelelor”* comportamentale de tot felul doar pentru a fi valorizat intragrupal şi să-ți păstrezi, totodată, doar în sinea ta cele mai sănătoase mentalități. În aceste condiții, chiar şi o sănătate **de fier** poate să devină **rugină.**

A. Buzura (psihiatru la origine) caracterizează o astfel de stare de lucruri în modul următor: *„Fără prietenie, iubire şi credință (*în Dumnezeul din noi şi în Cel de Sus, aş adăuga eu*) este imposibil de trăit sau este posibil, dar **nu merită.”***(sublinierea îmi aparține).

(Dalibor) Alexandru, pentru a exista şi a supraviețui, n-a avut nevoie decât de dragoste manifestă, adevărată şi profundă. Eu n-am ştiut să-i arăt şi să-i spun, cât timp era în viață, cât îl iubesc şi mi-am cerut iertare pentru asta. El chiar mi-a reproşat, nu foarte demult, că nu s-a simțit iubit de mine, că nu i-am arătat suficientă dragoste maternă, aşa cum, poate, el şi-ar fi dorit. Dar şi această atitudine a mea a fost, probabil, tot un **ecou** al faptului că eu nu am avut un ataşament solid (psihologic vorbind) cu propria mea mamă care a avut față de mine, mai degrabă, o atitudine medeică (de a vedea şi a detesta la proprii copii doar părțile negative de la tată şi de la *„ai lui”)*, exact la fel ca a Medeei, soția lui Iason din *„Lâna de aur”,* decât una de înțelegere sau, Doamne, fereşte, de

iubire. Acum, stând la *„mantinela”* vârstei, e normal să sufăr cu mult mai mult decât cel care *„a căzut pe gheața”* vieții în lupta inegală cu ea.

Cred că e cel mai bine totuşi (aşa cum am făcut mereu) să-mi amintesc şi să mulțumesc pentru lucrurile bune care mi s-au întâmplat şi pe care nu e sigur că le-am meritat. Cât de bucuroasă şi de recunoscătoare Bunului Dumnezeu am putut să fiu când, relecturând scrisoarea trimisă de Alexandru din timpul studenției, am retrăit **ecourile** educației *„exercitate”* de mine de-a lungul perioadei de formare a lui Alo până la vârsta tinereții şi cât de frumos şi temeinic a reuşit să-şi completeze cunoştințele dobândite educațional cu acelea obținute prin efort propriu!

O parte din prima pagină a acestei scrisori împreună tot cu o parte din prima pagină a unei alte scrisori, expediată tot mie la zece ani distanță de cea anterioară, se află reproduse alături de setul de fotografii de la finalul cărții.

Am considerat necesară şi obligatorie, din punctul de vedere al veridicității relatărilor făcute de mine, includerea şi comentarea unor fragmente din cele două scrisori ale lui Alexandru, pentru sinceritatea lor de necontestat şi expunerea fără menajamente a adevărurilor apropriate şi relevate de el la momentul alcătuirii fiecărui text.

Prima dintre scrisori este singura pe care mi-a expediat-o din timpul studenției deoarece, pe lângă alte lucruri foarte importante de abordat, avea de prezentat o listă anume despre ce să-i trimit cu necesitate, prin

coletărie, la Iaşi. În restul timpului, vorbeam la telefon sau ne vizitam: mergeam eu la el la cămin (cam la două săptămâni odată) sau venea el acasă (cam o dată pe lună), având ocazia să elucidăm şi să rezolvăm pe loc, dacă puteam, şi situaţiile de *„criză”* ce apăreau.

O scrisoare, la fel ca orice lucru care *„emană”* de la o persoană (mimică, gestică, atitudine, expresivitate verbală, orală sau scrisă, ţinută, etc.), ne dă imaginea aproape completă a respectivei personalităţi. (N.B.: din punct de vedere psihologic, toate persoanele sunt personalităţi).

Vreau să menţionez faptul că, în citatele pe care le voi menţiona şi comenta, voi respecta grafia scrisorii, grafie ce era la acea vreme în vigoare în limba română.

Iaşi 21 noiembrie 1989

Dragă mamă,

e greu să concep o multi scrisoare: economică, obiectivă, teoretic explicativă, plină de argumente şi mai ales de logică. Latura economică am pus-o prima pentru a scoate în evidenţă motivaţia pe care binevoiţi a mi-o atribui cu dărnicie.

Scrisă în 21.11.1989, epistola începe (nu doar convenţional, ci şi sincer) cu *„Dragă mamă”* şi continuă cu of-urile ce-l măcinau.

Iată unele dintre ele: ***„Fiind persoană tînără, mă supără multe îndărătnicii şi simplificări ale vieţii, fie ele şi utile pentru înghiţirea unor fapte nedigerabile”***.

Nedigerabilă pentru Alexandru era, la acel moment, atitudinea mea circumspectă față de dragostea lui *„la prima vedere”*. Acest lucru i-a indus o abordare uşor iritată a tonului scrisorii: „***voi încerca să valsez printre noțiuni fără patimă şi mînie în măsura psihologică a colericului.”***

Ai trăit foarte greu în perioada interbelică – Br.-belică – se știe;
poate mai greu a fost după, cu doi mucoși îndărătnici după fusta ta.
Fără să vrei ai o comportare specifică în fața agresivității, te repliezi,
oricare ar fi ele. Folosești cu prea multă convingere tehnica aricului.
Nu te judec, spun doar ceea ce simt și văd. Nici aceasta nu ar fi ceva

Pe lângă exagerarea propriului comportament, am constatat şi însuşirea latinescului *„sine ira et studio”* („ fără patimă şi mânie”, în traducere românească) şi am înțeles că se va strădui, în cele ce urma să-mi scrie, să fie imparțial şi înțelegător. (După amploarea depasantelor superioare ale literelor, am constatat şi m-am bucurat să observ preocuparea intelectuală intensă a propriei activități.) A evidențiat în continuarea scrisorii **ecoul** pe care l-a avut asupra lui comportamentul meu de părinte solitar față de problemele creşterii şi educării lui şi a surorii sale, după destrămarea mariajului cu tatăl lor. Iată ce scrie referitor la înțelegerea pe care a avut-o față de întreaga situație: „***…mai greu a fost după, cu cei doi mucoşi îndărătnici după fusta ta. Fără să vrei ai o comportare specifică în fața agresivității, te***

repliezi….Foloseşti cu prea multă convingere tehnica ariciului…nu ar fi ceva rău dacă nu ți-ai face-o profesiune de credință.” Comentariile sunt aici de prisos.

Ce trist redevine când îmi scrie că nu-mi înțelege atitudinea față de: ***„Nu îți pot spune cît îmi este de dragă…Dorința de a fi mereu împreună este adîncă şi foarte puternică”.***

Eu n-am observat, nici atunci şi nici mai târziu, reciprocitatea sentimentului, iar el îmi reproşa:

„…Şi mama mea, omul de care mă simt cel mai apropiat ca evoluție, ca gîndire şi existență, care trebuie să înțeleagă multe fapte, nu vrea.”

Eu am înțeles foarte bine că *„inimii nu-i poți comanda”,* că *„inima cunoaşte rațiuni pe care rațiunea nu le cunoaşte”,* că *„dragostea mişcă soarele şi alte stele”,* dar fiind o *„fiică a experiențelor trecute”* mi-am exprimat, în discuțiile *„bilaterale”* avute, scepticismul.

Fapt care l-a determinat pe Alexandru să continue scrisoarea cu următoarele: …***Dintr-o mărturisire simplă, sinceră ai reuşit să construieşti o dramă de familie folosind texte şi pretexte…Cine nu vrea nu vede…De ce nu vrei să vezi?...nu strica ceea ce crezi că nu există pentru tine.”***

Se poate pune la îndoială luciditatea față de o iubire al cărui *„revers”* eu l-am considerat toxic, dar poate c-am făcut-o ca un gest normal de protecție maternă față de o iubire pe care eu am constatat că e neîmpărtăşită şi (trebuie să recunosc) chiar *„toxică”.* Dragul de el s-a simțit **sfâşiat** de iubirea (pe care o credea ideală) obsedantă şi de dragostea filială (pe care o avea în

„alt compartiment” al inimii lui generoase). Iată ce mai scrie:

„...***Cui oare nu-i este dor de acasă? Ce om nu vrea să-şi vadă mama? Cît de mult am iubi, oricît de mult am fi furați de cotidian, tot mai rămîne o clipă un gînd pentru mama…”***

Din cauză că era ocupat cu iubirea, ne vedeam mai ales când mergeam eu la Iaşi şi de aceea cred c-a vrut să-mi explice că situația era *„caz de forță majoră”*. Mama le-a înțeles pe toate…

Aşa cum am relatat mai sus, această scrisoare îşi are originea în faptul că trebuia să-i trimit o mulțime de haine pentru iarnă. Din modul în care a întocmit lista, transpare simțul umorului care l-a ghidat foarte mult timp în viață, până când **l-au copleşit** supărările. Iată ce mai scrie despre frigul de atunci de afară şi apoi de cel din cameră: să-i trimit „…***căciula de blană, tricoterma, tovarăşii indispensabili (chiar că sunt, în unele amfiteatre trece paralela 70°.)… În cameră nici prea prea nici foarte foarte…Temperatura şi înțelegerea cu colegul de cameră, deocamdată stăm doi, sunt normale (în sensul meu).”***

Simțul umorului răzbate şi din modul în care prezintă lipsa banilor : …„***Se spune că dacă nu ai bani eşti scutit de griji. De vreo trei săptămîni nu am nici o grijă.”***

Trebuie să amintesc faptul că, la fel ca şi sora lui, Alo a fost bursier tot timpul facultății, iar eu le dădeam lunar atât valoarea bursei cât şi *„ceva”* peste; n-a fost huzur dar nici nu s-au instalat privațiuni serioase. Dar el,

datorită preocupărilor tehnice pe care le avea încă de când frecventa cercul de profil de la Casa Pionierilor din Bocşa, cheltuia banii pe procurarea unor scule de calitate de care avea nevoie atunci sau ştia că-i vor fi de folos ulterior.

În privința studiului de profil din facultate menționează următoarele: …***„Am dat în două săptămîni patru lucrări semestriale şi urmează încă alte trei.”***

A obținut rezultate foarte bune în fiecare an, iar facultatea a absolvit-o cu media 9,51, ceea ce, la vremea aceea însemna o pregătire temeinică, **adevărată,** nu ca în momentul de față (cel puțin la noi în țară) când diplomele şi *„titlurile”* sunt scoase *„la mezat”* pe internet. De aceea acum *„e plină lumea de doctori docenți”* care nu ştiu ce înseamnă chinul studiului şi nici munca în plus.

Alexandru a făcut parte din categoria celor care ştiu că nu ştiu şi a învățat pentru a compensa. A învățat nu numai în domeniul pe care şi l-a ales pentru a fi un foarte bun cunoscător şi practicant al profesiei de inginer în construcții de maşini, ci şi pentru a-şi însuşi şi folosi contribuțiile ştiințelor limitrofe, printre care informatica a deținut primul loc.

Pentru a înțelege mai bine că omul este ceea ce face dintr-însul, că viața este o lecție în care toată lumea greşeşte şi că degeaba aştepți *„vânt prielnic”* dacă nu ştii unde să mergi, a căutat să se informeze cât mai complet din materiale ştiințific alcătuite, bazate pe experiențe semnificative prin valoarea lor şi să învețe de la persoane cu pregătire şi *„dotări”* intelectuale şi spirituale deosebite. (Ar fi dorit să se facă psiholog dar la acea

vreme era desființată demult facultatea de profil). Citea şi foarte multe cărți de informare spirituală.

Mai bine de douăzeci de ani, Alexandru a ținut şi diete lactovegetariene sau numai vegetariene (după modelul *„instructorilor”* pe care i-a avut) pe cate le-a suprapus peste viața sportivă pe care a dus-o dintotdeauna (judo, înot, gantere, haltere,ş.a.) şi care au contribuit, alături de pregătirea teoretică şi practică pe care le făcea, la perfecționarea lui continuă. Doar în ultimii ani, din cauza stresului emoțional la care a fost supus fără încetare de către cei din jur, devenise aproape indiferent la ce fel de alimente consuma şi căuta cu disperare o ieşire din impas care nici nu se întrezărea măcar.

A frecventat şi absolvit diverse cursuri care i-au facilitat însuşirea şi totodată aplicarea anumitor tehnici de dezengramare a schemelor patologice ale diverselor maladii, încercând totodată, să ajute persoanele respective să se cunoască mai bine pe ele însele. (Se ştie că pe noi înşine ne cunoaştem cel mai puțin.) S-a dovedit ştiințific faptul că engramele (fixarea în mentalul nostru a anumitor stări emoționale) sunt singurele surse ale aberațiilor şi ale bolilor psihosomatice, conform principiului *fiecare durere este o memorie*.

Nu e puțin lucru să-i redai cuiva speranța, acest *„împrumut”* făcut fericirii, să-l ajuți să se reconecteze la partea frumoasă din el, să se enerveze mai puțin şi să râdă mai mult, să se uite mai puțin la televizor şi să se roage (sau să mediteze) mai mult. Toate acestea

însemnând să nu se lase *„trăit de viață”*, doar existând, ci s-o trăiască pur şi simplu.

Dezengramările pe care le-a făcut au fost benefice din momentul efectuării lor având şi o influență de durată asupra stării emoționale şi fizice a celor care au beneficiat de asemenea intervenții noninvazive. Alexandru era foarte bucuros să vadă cum *„pacienții”* lui îşi recăpătau încrederea în sine, abordau o mină zâmbitoare şi simțeau o stare de confort psihosomatic în acelaşi timp. De fapt, dezengramarea nu este altceva decât *„eliberarea”* din stările induse de moduri inadecvate de gândire care ne-au *„legat”* cu suferințele pe care le suportam la un moment dat. Cei care practică dezengramările (fiecare terapeut o face prin mijloacele pe care el le consideră ca fiind cele mai eficiente – în funcție de *„darul”* pe care-l are şi pe care l-a dezvoltat prin exersare perpetuă) ştiu (şi ar trebui ca noi toți să conştientizăm acest lucru) că **omul iubeşte cel mai mult** şi se desparte cel mai greu de **suferințele sale!** De aici deducem cât de dificil este şi ce eforturi presupune din partea terapeutului încercarea şi mai ales reuşita de a scoate pe cineva din marasmul suferințelor fizice şi psihice deopotrivă. După caz, folosea şi cristale sau anumite pietre amorfe pentru a amplifica eficiența kiropracticii aplicate. Prin natura împrejurărilor, eu cunosc rezultatele avute în urma dezengramărilor doar la câteva persoane (la mine, la unele rude şi la câteva cunoştințe) care am beneficiat de *„ajutorul”* dat de Alexandru.

El este eficient şi acum, după mai bine de douăzeci de ani şi păstrăm mereu în preajmă *„pietricelele”* care ne-au ajutat să ne rezolvăm problemele emoționale din trecut şi să *„punem stăpânire”* pe manifestările afective de fiecare zi. Atunci când *„intervențiile”* benefice exterioare s-au combinat cu dorința nerăbdătoare de a ne îmbunătăți viața, s-a declanşat în fiecare din noi şi dorința de a NE schimba.

De multe ori anumite lucruri ni se par dificile şi de aceea nu le facem, fără să realizăm că, de fapt, sunt dificile tocmai pentru că nu le facem.

Aproape fiecare om are complexele sale mai mult sau mai puțin **dure** referitoare la desfăşurarea şi mai ales la trăirea unei vieți cât mai aproape de normalul personal şi social. Pentru ca eliminarea lor, a complexelor, să nu ni se mai pară dificilă, trebuie mai întâi *„să ne punem de acord”*cu ele ca să înțelegem ce legi *„comandă”* comportamentului nostru în **această lume.** Cunoscând aceste legi, putem acționa şi noi asupra lor, nu numai ele asupra noastră.

În perioada aceasta de peste douăzeci de ani, destul de lungă pentru noi pământenii (chiar dacă din perspectiva Universului şi miile de ani sunt doar *„un fir de praf pe obrazul timpului”),* s-au petrecut multe evenimente în viața lui Alexandru atât ca **ecou** al trăirilor anterioare, cât şi drept **ecou ulterior** în aspectele esențiale ale existenței personale.

Căsătoria, desăvârşirea profesională şi căutarea locurilor unde s-o poată exersa, apoi apariția copiilor au fost *„marcaje”* foarte importante în existența fizică şi

psihică a lui Alexandru, la fel ca în viața fiecărui om. Momentul şi modul în care s-a desfăşurat fiecare dintre ele au avut *„amprenta”* şi specificul determinat de circumstanțele particulare, existente deja sau create **special** cu acest prilej.

În privința reperelor maritale, au existat mai multe discordanțe decât *„puneri în acord”* referitoare atât la circumstanțe ,cât şi la *„participanți”*. Referitor la circumstanțe: mi-am exprimat dezacordul cu privire la celebrarea nunții în luna mai, când se scutură florile, concepție pe care am moştenit-o şi eu cu tot cu conotația că astfel de căsnicii nu prea sunt durabile…şi n-a prea durat mult. În ceea ce priveşte *„participanții”* la cununia civilă, a fost **exclusă** orice rudă din partea lui Alexandru, deşi sora lui locuia în aceeaşi cameră de cămin studențesc cu cei doi *„pioni care au devenit rege şi regină”* pentru acel moment.

Şi fără să fim psihologi putem intui care au fost consecințele sufleteşti provocate de această întâmplare. Noi, excluşii, am trecut peste asta ca şi cum am fi fost invitați şi am fi refuzat. Să fi fost lipsa de comunicare de vină sau *„cineva”* a ținut cu orice preț să-şi impună punctul de vedere? (N.B.: Situații asemănătoare au avut loc de mai multe ori, culminând cu un telefon primit cu o zi înaintea unei vizite la care familia surorii lui şi cu mine fuseserăm în prealabil invitați. Alexandru a fost pus să ne sune şi ne-a spus, foarte clar, că *„jumătatea”* lui iubită nu vrea să ne vadă, deci **să nu venim?!**

Şi…**n-am venit**, ca să nu pățim ca altădată când am venit neinvitați la aniversarea lui Alo şi ni s-a spus,

de către **gazdă** că n-au locuri pentru noi. Ce **ecou** o fi având şi asta în sufletul lui Alexandru?) Nu cred că a fost de vină comunicarea interumană deoarece aceasta nu este o activitate care se declanşează spontan, ea, comunicarea, apare doar acolo unde părțile nu vor să fie una *„mai deşteaptă”* decât cealaltă.

Am încercat, pe parcurs, **îndreptarea** lucrurilor (oare se poate *„drege busuiocul?”*), dar fisura inițială s-a transformat treptat intr-un crater în care s-au adunat de toate pentru toate circumstanțele. S-a dovedit cu prisosință că timpul pe care l-am pierdut încercând să recuperăm ceva ce am considerat că *„ni s-a luat”* n-a fost decât timp risipit în vânt. Încercarea de *„negociere”*cu realitatea, chiar nuanța de oportunism atitudinal, necesar din ambele direcţii a eşuat lamentabil.

Doar întâlnirea de la Judecata de Apoi va evidenția necesitatea şi eficacitatea judecăților parțiale pe care le-am *„comis”* fiecare dintre noi, încercând poate să găsim celorlalți cât mai multe defecte decât să propunem remedii salvatoare. Când toate minciunile vor fi spuse şi uitate, adevărul va fi în continuare la locul lui, pentru că el nu se schimbă de la o zi la alta, **adevărul este copilul timpului.**

Nimănui nu-i prieşte o societate în care doar dă oricui cere, în orice împrejurare şi în orice moment. Una este să-i permiți cuiva să-ți modeleze comportamentul şi cu totul alta, să-i permiți să pună stăpânire pe orice situație. Oricât ne-am strădui şi oricât ne-am dori, nici o promisiune nu ne face să fim în câştig, totdeauna suntem în pierdere. Nu mă pot abține să nu fac o completare

dedusă din propriile mele experiențe: *„Dacă dai cuiva prea multe de un leu, după aceea vrea să primească şi rest”.* Atunci când lucrurile ne depăşesc, încercăm de fiecare dată (foarte rar ne şi reuşeşte) să ne prefacem că noi suntem cei care le-am organizat exact aşa.

Timpul, *„nemaiavând răbdare”,* şi-a urmat lunga lui *„cărare”* şi ne-a pus pe tapetul existenței tot felul de evenimente. Când Alexandru cu soția încă locuiau la mine, la Roman, a apărut pe lume o drăgălăşenie brunetă de copil, Mihai, alintat şi acum de *„duna”* (aşa mi-a spus şi îmi spune şi acum, în loc de bunica) Mihăiță, deşi are cam un metru nouăzeci înălțime. El este purtătorul pe mai departe al numelui de familie Petrea.

Când locuiau la Roman, n-aveau nimic, dar aveau toată viața înainte. Complicațiile existențiale au apărut şi *„i-au muşcat”* abia după aceea.

Alexandru făcea naveta Roman-Paşcani, unde lucra la o firmă particulară, nu neapărat ca inginer T.C.M.-ist, ci mai mult ca specialist în proiectări computerizate, căci trebuia să-şi întrețină familia.

În 1996 s-au mutat în Paşcani şi n-a mai fost necesară naveta. A schimbat mai multe locuri de muncă în speranța că va spori bugetul familiei, mai ales că între timp i s-a angajat şi soția. A devenit extrem de frecvent faptul de a nu lucra în domeniul în care ai studiat şi te-ai specializat pentru că aşa-i în *„capitalismul original (?)”*al consumismului exacerbat din România post revoluționară: sus plutocrația (nu contează pe ce căi ți-ai obținut averea!), jos meritocrația (n-are nici o importanță

cât de priceput eşti sau nu în domeniul tău) ! Situația aceasta a devenit perpetuă în cele mai multe din cazuri.

Fiind crescut în cultul muncii, Alo nu şi-a precupețit eforturile nici atunci când a fost vorba de dat o mână de ajutor socrilor lui la muncile agricole specifice plantelor cultivate în zona în care ei locuiau. A fost totdeauna preocupat şi de calitatea muncii prestate şi de aceea şi-a procurat cărți şi unelte necesare, mai ales, practicării unei pomiculturi eficiente.

Lăsau impresia că se bucurau cu cât aveau şi cu ceea ce mai *„plusau”* cei care-i iubeau, erau cât de cât pe linia de plutire economic şi social. Alexandru îşi continua şi pregătirea în domeniul bioenergetic (la cursurile doamnei Anuța de la Iaşi şi, individual, prin lecturi), mai schimba şi câte un patron în speranța că-şi va spori câştigul bănesc.

A mai constatat că, în făurirea materială, morală şi spirituală a familiei, cei doi parteneri trebuie să contribuie fiecare în mod egal, acționând în *„sectoarele”* ce-i reveneau ca responsabilitate.

Şi, uite-aşa, au trecut aproape zece ani de la prima tentativă de a rezolva problemele presante prin scris şi a venit rândul formulării şi expedierii celei de a doua epistole a lui Alexandru către mine. Toate acestea au avut loc pentru că , nu-i aşa, când se adună mai multe *„de pus pe tapet”* iar distanța fizică dintre posibilii interlocutori şi timpul fiecăruia nu au permis o altă modalitate de abordare, se încearcă rezolvarea prin scris a *„ceea ce ne doare”*.

duminică 11 iulie 1999, Paşcani

Dragă Mitz ([illegible] "

Îţi scriu cu pixul roşu nu dintr-un exces de personalitate ca a tizului meu Macedonski ci pentru simplul fapt că astăzi fiind duminică, nici unul din pixurile aflate în subordine, de culori mai reci (negru, albastru, verde) nu mai scrie. Probabil, fiind week-end, pixurile de lucru şi-au luat cu adevărat o mică pauză. Greu a fost şi până când s-au întrunit toate condiţiile pentru scris: să fie dimineaţă, să fie linişte şi să plouă afară. Astăzi, sunt de toate şi vor fi

Voi reda şi comenta, dacă este cazul, câteva fragmente din scrisoarea începută la Paşcani, pe 11 iulie 1999 şi continuată pe 29 august (acelaşi an!) la Brăieşti de Suceava, la socrii lui. Mi-a făcut plăcere să constat că-şi aminteşte o mulţime de lucruri învăţate în procesul de formare a culturii lui generale, deşi trecuseră destui ani *„ca nori lungi pe şesuri”* de la însuşirea cunoştinţelor respective. (Cineva spunea despre cultura generală că este ceea ce ne rămâne după ce-am uitat tot ce-am învăţat!) **Ecourile** de toate naturile se fac simţite peste tot. Iată primul fragment unde şi simţul umorului este prezent: ***„Îţi scriu cu pixul roşu nu dintr-un exces de personalitate ca a tizului meu Macedonski, ci pentru simplul fapt că astăzi, fiind duminică, nici unul din pixurile aflate în subordine de culori mai reci (negru, albastru, verde) nu mai scrie. Probabil fiind week-end pixurile de lucru şi-au luat cu adevărat o mică pauză.”*** Circumstanţele redactării epistolei sunt următoarele:***”…s-au întrunit toate condiţiile pentru scris: să fie dimineaţă, să fie linişte şi să plouă afară.”***

sunt condamnate la neuitare (viziunare nulă).
De ce am ales scrisul? E foarte simplu. Cei mai mulți oameni te ascultă cu
interes numai atunci când vorbești despre ei și le vorbești de bine, în rest fac
orice altceva, se pregătesc să contrazică, se gândesc la mâncare.... Nu pot
ascunde faptul că dincolo de toate acestea eu mă exprim mai bine prin scris
foaia tace, mă ascultă și desigur suportă orice
A, mi-am mai adus aminte de un stil, cel afirmativ: „dragă Mes acesta

Liniştea din exterior era necesară, probabil, pentru echilibrarea frământărilor şi chiar a furiei interioare (după cum mi-am dat seama continuând lectura). A constatat din experiența proprie că e bine ca în momentele de tensiune să nu-i permită adrenalinei să intervină imediat. Justificarea din scrisoare sună astfel: ***„…soldații germani care erau pedepsiți nu aveau voie să protesteze până a doua zi: trebuia să le treacă mai întâi furia. Furia întunecă mai ales mințile şi judecata dreaptă.”*** Mai declară că şi-a ales un anume *„ton”* pentru scrisoare: ***„…tonul care şi-a arătat nasul a fost cel mai apropiat mie, cel ironic cu dinți critici…”***

Alexandru îşi exprimă în scrisoare şi justificarea alegerii scrisului pentru clarificarea şi rezolvarea unor probleme. (Optica lui diferă puțin de optica mea de a vedea lucrurile, deoarece, de la Epictet încoace, e foarte clar că: *„lucrurile nu sunt aşa sau altminteri (pozitive sau negative), ci aşa cum gândim noi despre ele.”)* Iată ce spune legat de această alegere: ***„De ce am ales scrisul? E foarte simplu. Cei mai mulți oameni te ascultă cu interes numai atunci când vorbeşti despre ei şi le***

vorbeşti de bine, în rest fac orice altceva…eu mă exprim mai bine prin scris, foaia tace” (sublinierea mea)***, mă ascultă şi desigur suportă orice.”*** Pe vremea aceea mai credea în *„imunitatea”* sufletească față de imixtiunile celorlalți: ***„…eu nu prea cred în piloane bătute în suflet: de aici încolo nu mai există.”***

Eu nu prea *„m-am băgat”* în viața lor de familie; doar uneori îmi exprimam nedumerirea față de inexistența reciprocității iubirii dintre ei. **Ecoul** acestei temeri mi-a fost confirmat cu prisosință după fatidicul eveniment al trecerii lui Alexandru într-o altă dimensiune vibrațională . Dac-ai iubit pe cineva **măcar** cândva, nu-l denigrezi sub nici o formă în fața nimănui, cu atât mai puțin în fața unui suflet care este în acel moment o imensă şi dureroasă rană pentru pierderea suferită. (Alte comentarii sunt şi aici de prisos.)

Dar să revenim la faptul că Alexandru îmi reproşa că eu nu înțeleg *„valurile”* vieții lui de familie şi mă compara în justificarea acestei atitudini cu una dintre protagonistele cântecului *„Scorpia şi Ghionoaia”* care au uitat că *„au fost femei cândva”,* scriindu-mi ***„…nu cred că ai urmat firul cântecului. Nu pot să cred că nu există acel „ceva” care valorează mai mult decât orice. Acelui „ceva” îi scriu eu acum şi am speranța că va ajunge cu bine şi destul de puțin şifonată depeşa.”***

După care mă ironizează citându-mă: ***„Las' că ştiu eu că aşa e, nu-mi vinde mie castraveți!”*** dar îmi face şi recomandarea cu latinescul *„Audiatur et altera pars” (*să ascultăm şi cealaltă parte). Cealaltă parte fiind, de fapt, el care oricum n-avea decât vina de a iubi (din

motive total diferite) ambele părți *„beligerante"*, situație ce cred că era sfâşietoare pentru el şi prea mult de îndurat pentru o singură inimă iubitoare!

Intensitatea sentimentului de frustrare afectivă răzbate şi din cuvintele: ***„…îmi este foame, să văd dacă găsesc ceva bun (măcar aici)" (***sublinierea îmi aparține). Îşi face de asemenea griji asupra modului în care voi recepta eu scrisoarea: ***„Mă tot gândesc oare cum vei primi scrisoarea, oare chiar voi reuşi eu să mă exprim pentru a fi înțeles ?"***

Menționez că avusesem o discuție în dezacord, când fusesem cu ceva timp în urmă la Paşcani, discuție referitoare la riscurile pe care le prezintă aducerea pe lume a încă unui copil de către o mamă care are Rh negativ şi acel copil nu este printre primele două sarcini ale mamei. (La vremea aceea, totuşi, nu prea puteau fi prevenite riscurile malformațiilor, de orice fel). Referitor la aceasta îmi scrie: ***„Cu viitorul pici…totul merge bine. Nici „clopo" nu a dat vreun semn de nelinişte."*** (el numea *„clopo"*propria intuiție.)***"…La urma urmelor sunt şanse egale să fie rău, să fie bine. (şi Murphy care are o mare experiență de viață spune aşa)".***

„Piciul" din scrisoare, Irina-Alexandra, este acum un copil cu rezultate foarte bune la şcoală şi, afară de un astigmatism ținut sub control, nu are nici un fel de alte probleme de sănătate.

Alexandru şi-a mai amintit ceva legat de vizita mea de atunci la ei acasă: ***„Ți-am recomandat serialul Ally McBeal, da, recunosc că poate a fost o greşeală.***

Mie îmi place foarte mult, à propos de Flaubert „Ally McBeal sunt eu!" Da, recunosc, mea culpa."(vina mea).

Scrisoarea continuă cu acelaşi pix şi cu aceeaşi preocupare de a rezolva cât mai eficient şi alte probleme ce apăruseră la orizont suprapuse peste cele existente deja. Alexandru, încă de când era Dalibor, nu a creat probleme, ci doar a trecut prin ele şi s-a ales cu sechelele psihice cele mai traumatizante.

Iată cum începe partea a doua a epistolei: ***„Acum îți scriu de la Brăieşti şi este deja 29 august. Am venit să ajut la strânsul cartofilor. Mihăiță chiar acum mă bâzâie: „Tataaaa, mai ai mult de scris? Vreau să mergi cu mine la plimbare !" Se pare că a trebuit să cedez, vezi: „Mami, ti ništa me ne voliš !" (*** Mami, tu nu mă iubeşti deloc!). Acesta da, **ecou peste timp** a ceea ce i s-a întâmplat lui, chiar dacă în alte condiții, când era cam de aceeaşi vârstă cu a băiatului său din momentul scrisorii.

Of, Doamne, ce-i de făcut cu rănile sufleteşti care-şi rup *„cicatricile"* când te aştepți mai puțin? Ce bine este când părintele înțelege că un copil se hrăneşte cu dragostea de la părinți şi nu doar cu **intenția** de dragoste (intenția nu contează pentru sufletul unui copil)!

Când am citit scrisoarea, mi-am amintit cu durere în suflet de acele situații în care am folosit propoziții *„asasine"* față de proprii copii: *„nu am timp!", „lasă-mă în pace!", „vino mai târziu!"...*

Uităm foarte adesea că orice copil este un *„împrumut"* de la Dumnezeu pe termen scurt (uneori prea scurt…!) şi că ar fi bine ca tot acest timp să-l

umplem cu dragoste şi dăruire. La fel de des uităm şi faptul că sufletul copilului este *„un foc de aprins”* şi menţinut şi nu un *„un vas de umplut”* cu argumente părinteşti.

După plimbarea cu Mihăiţă, Alexandru a continuat epistola : ***„poate voi reuşi să termin începuta mea scrisoare. Pentru moment mi-a zburat gândul la Simfonia a V-a a lui Beethoven, acum nu ştiu, ori scrisoarea e ca simfonia, ori eu, ca autorul.”***

Fatalismul moştenit de la mamă îl determină pe Alexandru să fie convins că trebuie să-şi accepte destinul aşa cum îl parcurge. Destinul lui este să lupte continuu cu realitatea situaţiei create la un moment dat atât de vicisitudinile existenţiale, cât şi de aceea creată între familia de origine şi cea pe care şi-a alcătuit-o.

Sensibilitatea slavă din inima lui nu-i permitea să fie *„surd”* la solicitările afective ale nici uneia dintre familiile în discuţie. Dragul de el, cât a trebuit să se lupte ca să *„netezească”,* dacă se mai putea, căile reconcilierii dintre cele două tabere constituite **cu ajutorul nemijlocit** al preaiubitei sale soţii! Evident că s-a aflat tot timpul la mijlocul terenului, *„atacat”* din ambele părţi.

Iată ce scrie despre acest lucru: ***„De ce tragi în mine? Eu am fost o ţintă privilegiată de „ţ” ani. Am primit salve din ambele părţi: la Iaşi, de la Mândra şi Vesna că nu făceam ceea ce ar fi trebuit să fac, după ele, ciuruirea a continuat şi de la duelul Mâş-Mândra”***

Se impun câteva precizări cu privire la unele expresii din textul anterior: *„ţ”* era pentru Alexandru un număr mai mare ca valoare decât trei; *„Mândra”* este

apelativul cu care şi-a chemat până la ultima suflare consoarta; *„Vesna”* este sora lui şi cu care a fost dintotdeauna în relații foarte bune sufleteşti, iar *„Mâş”* este apelativul pe care-l folosea pentru mine, în limbaj familial în acea perioadă, la fel ca şi sora lui. Rezultatele *„războiului”* la care s-a făcut referire mai sus sunt: victimă totală – Alexandru, răniți grav: Vesna şi Mâş, iar câştigătoarea multiplă a tuturor diferendelor – Mândra.

(Ceea ce-şi doreşte soția soțul crede că el vrea). Lecția de viață a *„răniților”* disputelor a fost următoarea: ceea ce te doare îți trece, dar ceea ce ai înțeles *„nu-ți trece”* niciodată.

După toate acestea, tot cel cu sufletul frânt îşi cere iertare: ***„Pot să-mi cer iertare, nu îmi este greu de loc. Am greşit de multe ori, de multe ori am înțeles greşit şi-mi cer iertare cu toată sinceritatea. Dar mai mult nu pot face*** (sublinierea mea).***Nu pot să te fac pe tine mai bună şi nici pe Mândra mai blândă, restul vă aparține.”*** Şi, uite-aşa, ce frumoasă viață, sigură, liniştită şi comodă îşi pot crea unii!(una?!)

Alții n-au decât *„să se economisească”* nefiind lăsați să-şi exprime dezacordurile şi opiniile în nici o ocazie. (Avem fericirea pe care ne-o construim, nu-i aşa?)

Este extrem de surprinzător şi parcă premonitoriu modul în care Alexandru îşi termină această scrisoare: ***„Voi încheia cu o mică glumă care mă înviorează în clipele grele ale vieții…. Ştii cât de scurtă e viața? Uite, atâtica. Şi ştii cât de mari sunt belelele? Nu-mi ajung mâinile ca să-ți arăt!”*** Tare a mai suferit şi nu a fost

sprijinit cât ar fi meritat de cei care ar fi trebuit să-i fie aproape. Nu diminuează cu nimic greşelile comise şi nu consolează deloc gândul că noi am greşit încercând să facem bine (intenția rămasă la acest nivel este ca şi cum n-ar fi existat!).

De fiecare dată când vedeam că suferă pentru atitudinile neconforme cu ceea ce credea el că este corect în situațiile conflictuale create (deliberat de cele mai multe ori), mă scuzam în fața lui (şi a conştiinței mele) că, de fiecare dată, comportamentul meu era *„a posteriori”* şi nu aprioric situațiilor ce urmau să se deruleze.

Acum în zadar mă întreb *„la ce mi-a folosit?”* Vreau să cred că am înțeles (şi ceea ce am înțeles nu uităm!) şi voi acționa ca atare tot timpul pe care mi-l va îngădui Bunul Dumnezeu să-l pot folosi străduindu-mă să-i ajut atât pe cei care îmi solicită sprijinul ca specialist, cât şi pe cei care-mi sunt apropiați prin structura comună a ADN-ului.

Iată câteva **ecouri dure,** general valabile !

Cine mai are timp pentru sine ? Sau chiar pentru ceilalți…

„Cu mâine zilele-ți adaugi,
Cu ieri viața ta o scazi
Şi ai, cu toate astea, - n față
De-a pururi ziua cea de azi.” (M. Eminescu)

Începând, mai ales, cu a doua jumătate a secolului al douăzecilea, toți pământenii gonim de la un termen scadent la altul, având de îndeplinit anumite obligații în interiorul unui interval de timp precis delimitat; prin

aceste programe şi termene suntem **înlănțuiți** de succesiunea neîntreruptă a dimensiunii lineare a parcurgerii inexorabile a acestei *„cea de a patra dimensiune”* pe care o constituie timpul.

Această goană permanentă **către ceva** a fost denumită de psihiatri *„sindromul ogarului”:* contextul familial şi social *„ne fugăresc”*continuu şi nu mai avem timp să gândim la ceea ce este cu adevărat important în viață. Cartea cărților, Biblia, ne avertizează asupra iminenței acestui pericol: *„Ce-i foloseşte omului să câştige lumea întreagă, dacă-şi pierde sufletul?”*

Cercetările neuro-psihologice au demonstrat că toate maladiile ne vin din **semnificații impuse** pe care le *„îndurăm”* fără a le asuma.

Criza de timp nu ne permite să gândim şi să descoperim liber **cine suntem** şi să ne atribuim propria semnificație. Este imposibil să deținem controlul asupra tuturor lucrurilor, dar ştim cu toate acestea că nu avem şanse prea mari de realizare personală adecvată şi că viitorul, oricum, nu arată prea bine.

A ne înțelege *„crucea”*a ceea ce avem de dus şi de îndurat în viață înseamnă să avem presimțirea datelor destinului nostru, să le descoperim şi să ne înțelegem pe noi înşine. Dar viața noastră, cea de toate păcatele, mai mult ne adaugă decât ne scade din ceea **ce avem de dus.**

Suntem influențați de atâția şi atâția factori externi nouă ca indivizi (printre care şi centura de fotoni a Galaxiei noastre ce destructurează vibrațional mai ales sistemul uman de conştiință) care ne fac *„să visăm”* diverse combinații avantajoase existențial, derutându-ne

de cele mai multe ori şi nemailăsându-ne timp să privim în interiorul nostru şi **să ne trezim** spiritual înțelegând că simplul fapt de a exista este o mare bucurie.

Tot din categoria factorilor externi care nu numai că ne influențează, dar chiar ne determină viețile nouă, oamenilor obişnuiți, face parte realitatea vremurilor ce *„vremuiesc”* în fiecare țară în parte: corupția guvernelor, valorile *„bolnave”*, slava deşartă, unii oameni falşi, alții inconştienți trăind vieți fără sens.

Dacă gravitația, această forță cu care ne atrage necontenit Pământul, la fel ca pe orice formă materială, nu o simțim deşi ştim că există, forța devastatoare a trecerii timpului şi a *„vremurilor”* o simțim cu prisosință. Viața este pentru orice om (fie că-i crescut în cultura lui Eros – adică a iubirii şi a dăruirii - sau a lui Thanatos – adică a morții) o călătorie complexă, contradictorie şi, de cele mai multe ori, spre moarte. (*„Ne ducem toți câte puțin mereu / Către-un liman de tihnă şi-mpăcare. /...Toți suntem vremelnici pentru veci.”*)

Tot ceea ce se petrece în lume (acum şi dintotdeauna) dereglează orice sistem viu: foarte mulți oameni suferă pe planetă de tulburări psihice (în toate mediile sociale) care destabilizează structural şi funcțional mediul şi societatea aparținătoare, prin gradul ridicat de morbiditate. Cercetările ştiințifice au dovedit că depresia, anxietatea şi **îndoiala** blochează sistemul imunitar, ceea ce ne determină să concluzionăm că, de fapt, omul **se omoară** prin cauze endogene şi nu moare ca o consecință reactivă exclusivă față de mediul extern.

Aceasta este finalitatea, dar treptele intermediare sunt formate tocmai din procesul de internalizare a contactelor noastre cu exteriorul (cu această realitate văzută de noi şi de ceilalți, de cele mai multe ori, în moduri diferite, chiar divergente), exterior care poate fi **ruina** unui vis. (*„Cine poate şti, / Câte vise vor trăi?”*) Disconfortul continuu generat de exercitarea presiunii sociale şi temporale induce nervozitate, apăsare psihică, sentiment de constrângere şi se termină cu…infarct miocardic de foarte multe ori.

Oricât ar părea de pesimiste aceste afirmații, ele sunt susținute în permanență de degradarea umană la nivel planetar, de faptul că zilnic milioane de oameni iau sau reiau căutarea inutilă şi disperată a unui loc de muncă, de oamenii zilei, de pretutindeni, care sunt asurziți de propriile *„bufonerii”,* de faptul că nu ne putem familiariza totdeauna cu *„gunoiul”* de lângă noi, de răul istoriei care ne macină fără încetare.

Desigur, oamenii luminați şi progresişti din toate timpurile şi-au dorit să poată contribui la făurirea unei societăți ideale în care **obiectele** (printre care şi valoarea lor manifestă sub orice formă, cum ar fi banii) să fie mai puțin iubite şi mai mult folosite, iar **oamenii** să fie mai puțin folosiți şi mai mult iubiți, o societate în care **libertatea celorlalți se termină acolo unde începe siguranța noastră.** Dar societățile stratificate social dintotdeauna s-au bazat pe creşterea proporțională a avantajului moral asupra celorlalți prin sporirea averii materiale (*„Ai bani, eşti mare şi tare; n-ai bani, nu te bagă nimeni în seamă!”).*

Situațiile astfel create exclud loialitatea, altruismul şi creativitatea (tehnică sau de altă natură), ajungându-se la un elitism exacerbat în toate domeniile existenței umane *„stricând”* astfel echilibrul prin care s-ar putea asigura **tuturor** un viitor mai bun şi *„aşezând în loc”* numeroase boli, printre care cele cardiovasculare se află în prim plan. Vrem, nu vrem, ființa umană este psihosomatică şi funcționarea ei se bazează pe comunicarea dintre corp şi minte: orice modificare emoțională are influență asupra stării fiziologice, iar câmpul energetic al inimii (a fost dovedit ştiințific) având o valoare de 1000 de ori mai mare decât energia creierului (*„responsabilul”* principal cu rațiunea), se deduce cu uşurință care este *„raportul”* de forțe.

Chiar dacă nimeni nu are **contract** cu veşnicia, cu nemurirea, fiecare generație crede că e destinată refacerii lumii şi îşi are idealurile sale în acest sens. Chiar dacă idealurile toate *„seamănă cu stelele”,* în sensul că nu poți ajunge la ele, măcar te ajută să te orientezi (în situația în care *„cerul”* social nu este acoperit de **smogul** informațional al vremii şi care, contrar aşteptărilor, împiedică această **corectă orientare**).

Toate aceste aspecte care reflectă ceea ce se întâmplă la nivel planetar şi macrosocial au fost cunoscute şi de Alexandru, mai ales din lecturile pe care le făcea, dar şi prin informațiile pe care le primea prin viu grai de la cei pe care-i contacta pentru a se informa (şi care erau în stare să-i clarifice lucrurile). Se ştie că toate lecturile noastre sunt un fel de **rădăcini de realitate** care *„aduc la suprafață”* cele necesare pentru o

mai bună cunoaştere a tot ceea ce s-a petrecut şi se petrece în jurul nostru.

Când citim ceea ce ne pasionează, aceasta ne ajută să suportăm existența în toate dimensiunile ei chiar şi acelea mai puțin plăcute. **Cred** că, din acest punct de vedere, Alexandru a avut soarta spartanilor. Afirm acest lucru întrucât istoria ne aduce mărturii clare că **şi atenienii ştiau** care sunt normele omeneşti impuse perfecțiunii fizice şi psihice umane, dar **numai spartanii se conformau** acestora şi, poate, tocmai de aceea **Sparta a dispărut!**

Pentru fiecare dintre noi contează modul în care se repercutează situația din macrosocial la nivelul microsocial constituit din propria familie şi cum anume suntem pregătiți să facem față situației. Fiecare personalitate (din punct de vedere psihologic, toți reprezentanții speciei umane sunt personalități) acționează conform cu moştenirea genetică, cu educația primită şi cu autoeducația formată pe baza primelor două. Modul de abordare a situațiilor de viață mai trebuie să fie şi în conformitate cu concepția despre existența în microgrupul familial a celorlalți membri aparținători acestui nucleu social, pentru că, după constituirea şi apartenența la o familie, trecem de la asumarea lui *„vai de mine!”* la asumarea lui *„vai* (sau ce bine e) *de noi!”* Indiferent de natura exclamărilor: optimiste (de genul *„ce bine am reuşit de data asta!”*) sau negativ – alarmante, ele constituie **premise** de abordare a rezolvării oricăror probleme apărute pe parcursul

existenţei în această formulă de viaţă, aleasă şi convenită împreună de cei care au constituit-o, numită **familie.**

Mă voi strădui să abordez, cât mai lucid şi imparţial posibil din partea mea, derularea evenimentelor (pe care le-am sesizat) de după scrisoarea din 1999 şi **ecourile** pe care le-au *„suportat”*sau le-au indus în existenţa lui Alexandru, plecând de la premisa că mediul în care creştem şi ne dezvoltăm ca oameni ne ajută să **devenim ceea ce suntem de fapt** (influenţându-ne fundamental pentru tot restul vieţii…care ne mai rămâne).

Destinul ne conduce mereu spre ceea ce trebuie să fim! Este evident faptul că viaţa unui om cuprinde doar **un segment limitat** din traiectoria liniară a timpului terestru şi atunci devine foarte greu să te mulţumeşti cu stadiul prin care treci la un moment dat, să conştientizezi ceea ce ţi se întâmplă, să înţelegi ce poate face viaţa din tine şi să ajungi, în mod eronat, la concluzia că nimic nu mai este important. Totul îţi poate apărea ca o nebuloasă confuză (*„Te-am trăit, sau te-am visat doar viaţă ?”*- cum spunea Esenin) şi atunci, vrând, nevrând înţelegem că trebuie să-l lăsăm pe Dumnezeu să lucreze pentru ca lumea să se aşeze, iar noi să ne străduim să ne găsim *„locul”* în ea. De cele mai multe ori, fiind total implicaţi în *„atingerea”* unui prag minimal existenţial, nu sesizăm şi nu înţelegem care-i punctul nostru de *„cotitură”* în viaţă şi suferinţă şi că ESENŢA VIEŢII este INEGALITATEA.

La fel ca pentru majoritatea oamenilor, menirea de fiu, partener de viaţă şi cea de părinte s-au împletit

într-un tot unitar în existența lui Alexandru şi a încercat ca şi în opacitatea cotidianului să-şi mențină atitudinea de înțelegere şi dăruire, mai ales față de ai lui, față de ceilalți şi abia în ultimul rând față de sine. N-a căutat niciodată *„mărire”* sau evidențiere prin ceea ce făcea (ştiu c-a avut o **invenție**, când muncea la unul din patroni, pe care a dat-o pe *„fluxul”* tehnologic fără a pretinde vreo recompensă), iar ca tată **şi-a propus** să fie rănit primul în orice împrejurare din viață.

Nu numai în calitate de kiropractician a făcut Alexandru bine celor cu care a venit în contact, ci şi prin solicitudinea de care a dat dovadă punându-se la dispoziția celor care au avut nevoie şi i-au solicitat abilitățile sale tehnice sau gospodăreşti: venea obosit de la *„lupta”* pentru câştigarea *„preazilnicei pâini”* şi se lua de odihnit pentru a răspunde la tot felul de solicitări.

Era tot timpul convins că binele trebuie făcut fără a face prea mult caz de el, fără prea mult *„zgomot”*, deoarece zgomotul nu face deloc bine (nici la propriu, nici la figurat). Alexandru a procedat exact ca în versurile populare: *„Tot făcând la alții bine, /N-am mai trăit pentru mine./ cu priétenii şi duşmanii, / uite-aşa mi-au trecut anii !”*

Niciodată n-a ținut cont că, făcând bine altuia, nu trebuie să-ți faci rău ție, ignorându-şi cu bună ştiință abilitatea de **protecție intuitivă** (prezentă în orişicine) care este unealta supraviețuirii şi nu doar o intenție spirituală. În această lume relativă în totului tot, cred cu certitudine că Alexandru a făcut parte din categoria rară a *„nebunilor”*care lucrează din iubire

pentru ceea ce fac, chiar dacă nu a găsit sprijin la cei apropiați pentru aşa ceva.

Când cel de lângă tine consideră întotdeauna că trebuie să faci altceva decât să urmezi ceea ce-ți arată intuiția şi-ți reproşează mereu avantajele pe care le-ai pierde din această cauză, **nu poți trăi cu adevărat**, ci te apropii cu paşi repezi de moarte. Toate acestea au loc din cauza divergenței de opinii: e greu să-l faci pe celălalt să înțeleagă esența şi a altui mod de gândire asupra realității, a altei mentalități de viață, o viață în care *„Averea doar iubire să ne fie./ Nimic nu luăm cu noi în veşnicie!”*

Păstrând proporțiile, un alt Alexandru (Macedon, împăratul) a simțit pe propria piele veridicitatea deşertăciunii averii materiale când, după ce a cucerit atâtea teritorii şi şi-a însuşit atâtea bogății, s-a îmbolnăvit grav şi…a murit departe de casă. Pe patul de moarte, a poruncit să fie transportat până în țara natală cu palmele întinse şi orientate în sus (în sicriul în care îl vor transporta în miere de albine pentru menținerea parametrilor chimici de conservare) ca să vadă toți că nimic din averile acumulate nu se poate lua *„dincolo”*.

În epoca în care trăim sunt multe **marcaje** de care trebuie să ținem cont: adevărul nu este acceptat de nimeni, climatul social este de degradare morală şi incultură generalizată (limita orizontului propriu este considerată limita lumii), avem o atitudine gregară, de turmă (ne luăm după şef), încercăm să supraviețuim în colectivități **impregnate** de răsturnare valorică, de violență, de comercializare globală, de agitație, o lume în

care cel ce ştie tace, iar cel ce nu ştie vorbeşte, în comunităţi umane în care totul se bazează pe rapiditate şi pe performanţă, în care comunicarea este înlocuită cu *„socializarea”* pe NET, iar mediocritatea tenace dispune de cea mai mare forţă.

Toate acestea nu pot fi schimbate de individul uman care este preocupat cum să iasă cu cât mai puţine „*răni”* din această luptă total inegală cu multitudinea de aspecte prezentate anterior (orice individ se poate strădui să se schimbe pe sine, dar **nu** pe ceilalţi) şi atunci se instalează **criza supravieţuirii decente** în încercarea de escaladare a acestor obstacole total ostile şi contraproductive din care **nu lipsesc** patronii orgolioşi (aşa cum sunt toţi *„mărunţii”*la suflet) care preferă crâşma, bibliotecii (dacă i-ar închide careva pe unii pentru o zi într-o bibliotecă, ar sucomba până la prânz!).

S-a dovedit ştiinţific că activitatea intelectuală intensă protejează creierul şi-i creşte plasticitatea, permiţându-i acestuia să desfăşoare activităţi constructive, benefice dar, pentru a-i exploata pe alţii în vederea obţinerii maximumului de profit de pe urma lor, este suficientă **partea reptiliană a creierului** uman, iar aceasta nu are nimic în comun **nici** cu activitatea intelectuală, **nici** cu inteligenţa (inteligenţa poate face uneori bani, dar banii inteligenţă, niciodată!).

Activitatea intelectuală, învăţătura folosesc celui bun structural, nu celui rău: sfatul dat unora care nu dau dovadă de înţelepciune prin ceea ce fac mai mult îi înfurie decât să-i influenţeze comportamental (se ştie

dintotdeauna că doar cel ce nu are înțelepciune o dispreţuieşte la cei care o au!).

Este evidentă neputinţa celui corect de a răzbate în această **ordine a animalelor de pradă**, în care lăcomia, resentimentul tipic al mediocrilor şi teama pierderii puterii fac legea şi de aceea, foarte greu sau deloc, putem să ne opunem întâmplărilor vieţii care se derulează cu totul independent de planurile pe care ni le facem noi. Chiar dacă, uneori, există patroni care lasă impresia că au făcut un pas înapoi (în sensul acceptării unor concesii pentru subordonaţi), fac acest pas pentru a putea *„sări”* mai bine şi mai departe în obţinerea de avantaje personale. Câţi patroni din lumea asta sunt aşa cum şi-i doreşte fiecare angajat competent, cinstit şi devotat, şi anume ca acesta (patronul) să fie o persoană care să-i inspire pe subordonaţi să fie ceea ce ştiu că pot fi ?

Din cele trei valori fundamentale ale omului: puterea, banii şi iubirea (în ordinea pe care şi-o stabileşte fiecare), puterea este în mâna celor care au interes ca oamenii să nu priceapă cum stau lucrurile, banii (întrucât setul de valori diferă de la om la om) se află mai ales la cei care au ştiut **de unde** şi **cum** să-i procure (mulţi, deşi **au greşit** dar au avut *„ghinionul”* – zic ei – să fie judecaţi şi pedepsiţi conform legii, au tupeul să solicite reducerea sau chiar absolvirea de pedeapsă, probabil în ideea că *„de ce nu sunt prinşi şi demascaţi şi ceilalţi ca ei ?”),* iar iubirea *„se desfăşoară”* **cu** şi **prin** INIMĂ, această *„carte”*ce nu trebuie dată pe mâna *„analfabeţilor”*pentru a nu o transforma într-un

„teritoriu sfâşiat” în care să trăim doar suferind, cu precizarea că dragostea, ca emoție socială, este programată genetic (doar iubirea este aceea care ne scoate din egoismul personal).

Toate acestea au avut ECOURI care au amprentat cu siguranță întreaga personalitate a lui Alexandru deşi, din perspectiva eternității, aceasta nu înseamnă mare lucru. Totul se echilibrează în Univers: ce pierd unii câştigă alții dar, la nivel personal şi socotit în valori de timp liniare, poate fi catastrofal. Desigur, suferința nu este o virtute în acest cotidian anost şi morbid, în care succesul unora se bazează pe *„sângele”*, sudoarea şi lacrimile altora. Este foarte greu totodată ca în aceste condiții să te poți mulțumi cu foarte puțin, cu parțialul din parțial, continuând munca irositoare de energie şi neuroni, păstrându-ți intacte principiile de viață. Este foarte adevărat şi că principiile sunt bune dar ele…nu plătesc facturile de nici un fel!

Alexandru şi destui ca el n-au abordat niciodată realitatea pe principiul *„Dă-i-nainte cu tupeu!”* şi nu s-au conjugat niciodată cu verbele *„a specula”* şi *„a avea”*, ci doar cu *„a fi”* şi *„a face”*. Şi, când se văd care-s consecințele, cum să mai înțelegi ceva din viața asta? – pentru că şcoala nu ne-a educat (şi nici acum nu o face) cum **să ştim** să trăim bine, dar **cinstit** şi **corect.** Să ne mai mirăm că asta ne induce ațipire morală? Unde mai punem că, actualmente, toate marile înfruntări şi tensiuni se consumă pentru lucruri, principial, derizorii, cum ar fi puterea politică şi economică proprii, **nu** țara, **nu** cultura, **nu** ce facem pentru generațiile viitoare**, nu**

istoria cu judecata ei post factum. Şi atunci mai putem să ne mirăm de pierderea vocației personale şi a integrării funcționale în favoarea unei *„alinieri”* anoste, pline de servitute pentru cei care *„se-ngrădesc”*cu averile şi măririle în cercurile lor privilegiate, mai ales când nu poți fi dus de nas, ci doar tras în piept de lacomii lumii?

Din punct de vedere psihologic, în astfel de situații, se recomandă să-ți trăieşti tristețile şi decepțiile, **să le suferi**, ca apoi să găseşti puterea de a merge mai departe fără lamentări, mai ales că spiritualitatea noastră occidentală nu se bazează (precum cea orientală) pe principiul indiferenței față de durere.

Psihoterapia, prin tehnicile folosite de specialişti avizați (şi nu prin *„autotratări”)*, are, pentru psihismul subiecților care beneficiază de ea, acelaşi rol ca şi intervenția chimică a **procainei** (procaina deconectează informația negativă din sistemul nervos vegetativ). Dar se pune întrebarea, câți din cei care au astfel de probleme generate de discrepanțele cu mediul (familial şi social) în care trăiesc conştientizează că au o asemenea problemă şi pot **să-şi permită** financiar să o trateze? De cele mai multe ori îşi sacrifică respectul de sine pentru a fi pe placul celorlalți (oricare ar fi aceştia) pierzându-şi astfel propria personalitate. Mare atenție: terapiile ne ajută să ne schimbăm **atitudinile**, **nu lumea**! Chiar dacă unii dintre noi încearcă să se lase *„antrenați*” de păsările pădurilor care parcă ne trezesc la viață cu cântecul lor şoptit printre frunze, să se bucure de culorile florilor pe care le văd în preajmă, totul este în zadar dacă nu pot împiedica păsările nenorocirilor care, oricum, zboară

pretutindeni, *„să-şi facă cuib”* în mintea şi în sufletul lor. Firile sensibile nu posedă imunitate la astfel de situații destabilizatoare şi dătătoare de dureri şi suferințe (şi fizice şi , mai ales, psihice), în lupta inegală cu mediul înconjurător, pentru recuperarea de valori umane considerate ca şi pierdute (iubirea, toleranța, iertarea, respectul de sine ş.a.). Oare putem **iubi** durerea de-a nu mai poseda nimic?

Cum putea Alexandru să fie imun la tot ceea ce îl *„ataca”*de pretutindeni? El locuia în Paşcani şi nu în…Immunis (de la acest oraş din Imperiul roman provin noțiunile de imun şi imunitate; Immunis nu era obligat să plătească taxe Romei), deci n-avea cum să fie scutit de *„taxe”* față de **agenții patogeni** de tot felul! Noi toți suntem blocați la nivelul conştiinței, de bârfe, văicăreli, supărări şi alte lucruri şi situații cu impact negativ asupra noastră.(Ce bine ar fi dacă am putea să ne concentrăm pe **ceea ce vrem** şi nu pe ceea ce nu vrem!).

Nu ştiu care din blocajele de mai sus a avut cel mai mare şi mai **dur ecou** asupra lui Alexandru şi l-au destabilizat cel mai mult, poate toate la un loc, iar eu, pentru a nu avea parte de minciuni, nu am pus întrebări, deşi simțeam, ca orice mamă, că multe nu sunt aşa cum ar trebui să fie. Pot să mă autoamăgesc că situația ar fi putut fi alta, chiar dacă nu total diferită, dacă mi-ar fi cerut ca în copilărie *„mami, dajmi tvoju ruku!”* (mami, dă-mi mâna ta!). E posibil s-o fi făcut dar cu alte cuvinte, iar eu nu mi-am dat seama, sau…aşa a fost să fie?!

Ținând cont de antecedentele de care „*am beneficiat*” atunci când am încercat **mici** intervenții în

viața copiilor mei ajunşi la maturitate, mi-am alcătuit o regulă comportamentală de nonimixtiune (în general, nu numai în cadrul familiei extinse). Iată regula celor 3 NU pe care am considerat-o necesară bunei convieţuiri în orice tip de societate: 1) NU îmi etalez reuşitele, oricare ar fi ele; 2) NU mă lamentez pentru nici un fel de afecțiune fizică sau de altă natură şi 3) NU dau sfaturi nimănui decât dacă sunt solicitată în acest sens (şi, dacă se poate chiar plătită !)

Cei din jurul meu pot să confirme sau nu respectarea regulii pe care mi-am impus-o. De aceea, eu nu simt c-ar trebui să am remuşcări pentru că nu m-am implicat mai mult în viața lui Alexandru, deşi sora lui, Vesna, îmi spune şi acum că trebuia s-o fi făcut, cu toate că ştie că nu prea l-am putut *„clinti”* din deciziile cruciale pe care şi le-a asumat fără a prevedea totuşi consecințele lor.

Ca psiholog, în fiecare caz în parte, am considerat şi consider şi acum, că trebuie să ne asumăm orice decizie luată şi că, eventualele schimbări, tot din proprie inițiativă trebuie făcute. Doar Bunul Dumnezeu ştie dacă eu gândesc just sau nu, dar am simțit şi simt în continuare că, pentru dragul meu Alexandru, este mai bine acolo unde se află decât dac-ar fi trebuit să îndure iadul (*„pavat”*cu intenții bune) în care **l-au surghiunit** cei care ar fi trebuit să-i fie alături (este posibil ca numărul lor să fie reductibil la … una!)

Cu riscul de a trece drept *„scorpie”* părtinitoare (deşi eu sunt *„oaie”* ca zodie), îmi asum atât afirmațiile anterioare cât şi cele care vor urma pe **aceeaşi temă.**

Înainte cu ceva timp de anul 2000, mergând către casă la Paşcani, dintr-o delegaţie pe care o făcuse în ţară pentru plasare de produse ale firmei la care lucra pe-atunci, Alexandru a făcut un scurt popas la Roman cu prilejul căruia mi-a spus (printre altele) cu durere în glas, în suflet şi în întreaga lui fiinţă decepţionată: *„Mândruţa nu mă mai iubeşte!”* (Mândruţa fiind diminutivul de la Mândra, singurul apelativ pe care l-a folosit Alexandru pentru soţia lui). Adevărul general valabil este că *„Toţi iubim la vârsta de iubire, / Dar puţini am fost iubiţi şi noi.”* Şi de aceea poate că e bine să nu aşteptăm de la cel de alături să ne facă fericiţi. În lumea asta, nu prea există iubire fericită pentru că acela care iubeşte are mereu de suferit şi atunci acceptăm ideea că singurul *„război”* în care te culci cu duşmanul este căsătoria, deşi iniţial ea înseamnă o **aventură** de individualizare ca personalitate, prin îndepărtarea cât mai mare de părinţi.

Revenind la îndepărtarea sufletească a lui Alexandru de către cea pe care el o iubea, probabil ca la începuturi, îmi amintesc faptul că el mi-a cerut nişte bani, cu ceva vreme mai înainte, pentru că soţia lui îi spusese (şi el s-a conformat ca de obicei spuselor ei) să se înscrie la o agenţie pentru a lucra în străinătate. Agenţia s-a dovedit a fi de *„ţepe”*, dispărând de pe firmament la puţin timp de la înfiinţare cu tot cu banii luaţi de la cei înscrişi. De atunci mi-am dat seama că ceva nu este în ordine cu relaţia lor conjugală dar…i-am dat banii necesari fără a face vreun comentariu. (**De fapt**, nu determini pe cineva să plece la muncă în afara ţării - lucru ce s-a petrecut şi după 2010 - doar de dragul

avantajului material, ci şi **din lipsă de iubire** față de cel căruia îi solicițí asemenea efort, *„Dar dacă dragoste nu e,/ Nimic nu e! / Nici soare nu-i,/ Nici viață nu-i !/”*

Lui nu-i trecuse iubirea ca petalele florilor spulberate în luna mai. Îi devenise deja obicei s-o iubească pe Mândra lui şi de a avea încredere oarbă în ea. Devenise sclavul iubirii: nu mai putea să-şi controleze şi să-şi stăpânească acest sentiment şi se simțea **rănit** în absența răspunsului *„pozitiv”* din partea cealaltă.

Dependența afectivă dă suferință morală când apare dezacordul între propriile nevoi şi răspunsul celuilalt (omul supus sentimentelor nu mai depinde de el însuşi, ci de întâmplare când poate fi silit să facă tot ce-i mai rău, **chiar dacă** vede tot ce-i mai bine!), mai ales că nu toate iubirile sunt *„Mai presus de măriri, / de căderi, / de cuvânt…”*. Poate că inițial l-o fi mințit că-l iubeşte, dar nu şi-a mai amintit după aceea ; sârbii au o vorbă: *„lažna se ljubav lako zaboravi!”* (iubirea mincinoasă se uită repede!).

Se ştie că **unul** este prea puțin în dragoste, exact aşa cum **trei** sunt prea mulți: dragostea este făcută doar pentru DOI. Sunt convinsă că i-a fost foarte greu să-mi spună **ce avea pe suflet**, mai ales că eu îl avertizasem de la bun început că nu văd nici o reciprocitate în sentiment (numai el a făcut sacrificii *„din iubire”* nu şi… Mândra), dar probabil a simțit că situația a devenit de nesuportat şi s-a hotărât să rupă tăcerea.

Alexandru era foarte decepționat de situația în care se afla şi vroia *„să-şi ia lumea în cap”*, dar eu l-am

rugat să n-o facă pentru că aproape toate căsniciile se bazează pe compromisuri şi, ca să fie cât de cât durabilă, pe o scară de la 1 la 10, căsnicia este, în general, doar 3 părți iubire şi 7 părți iertarea păcatelor (deci toleranță şi nu competiție: cine are mai mulți admiratori şi evaluatori de farmec personal, aşa cum mi-a specificat *„cineva”* pe 31.12.2013 că e bine pentru o femeie şi, de ce nu, şi pentru un bărbat, am adăugat eu). Oricum, în absența vorbelor frumoase nu există fericire. Şi, probabil, aşa a început un fel de *„glissando”* compensatoriu de a cărui *„publicitate”*a beneficiat doar Alexandru sau poate nu, făcând să triumfe *„micimea”* asupra generozității şi interesul personal asupra celui comun (ruşii au o vorbă: *„lauda şi bârfa priveşte-le cu indulgență şi nu-l contrazice pe prost.”*).

Prin 2007 a avut oportunitatea să i se ofere, grație unui patron care ştia că va merge la sigur cu câştigul prin activitatea desfăşurată de Alexandru, posibilitatea de a-şi pune în aplicare ceea ce studiase şi utilizase deja sporadic, şi într-un „*cabinet de kiropractică”* din Iaşi în schimbul unei remunerații rezonabile (lăsat-a slujbă, lăsat-a familie şi a mers după avantaje materiale pentru că aşa era *„directiva”).* Minunea a durat până când patronul l-a anunțat, în 2009, fiind *„lovit „*de criza economică ce ajunsese şi la noi în țară, că restrânge acest sector de activitate. Pe acest fond de ratare a trebuit să revină la Paşcani, să suporte reproşurile consoartei şi să meargă *„n-aveți ceva de lucru şi pentru mine?”*pe la patronii din localitate care, evident, nu pot fi *„acuzați”* de prea multă amabilitate cu *„cei ce n-au şi le cer”* ba,

dimpotrivă, se simt puternici pentru că fac victime. Şi, uite-aşa, nefiind pregătit pentru eşecuri deoarece se ştia posesorul unor abilități profesionale multiple şi dovedite ca eficiente, probabil *„a pus de-un infarct”,* a cărui cicatrice a fost identificată după patru ani, la necropsie. Nu am cunoscut acest episod **dramatic** din existența lui în toți parametrii (am aflat câte ceva abia pe 18.12.2013) şi nici **nimeni** din cei din jur care ştiau că a căzut inconştient şi s-a lovit revenindu-şi ulterior, nu a insistat să-l determine să-şi facă un control de sănătate riguros, mai ales că Alexandru ştia, din toate studiile pe care le făcuse până atunci că *„mai întâi trebuie să-ți vindeci sufletul şi apoi trupul!”*

Probabil că încerca să simuleze, față de cei cu care venea în contact, că se simte bine în pielea lui şi că nu-l interesează părerea celorlalți legată de acest aspect şi poate că a încercat, fără să reuşească, să se armonizeze cu inima lui ascultându-şi înțelepciunea interioară.

Intrând în categoria persoanelor cu o înaltă stimă de sine, a avut mai multe şanse să trăiască o viață fericită, asumându-şi totodată şi **riscul de a fi mai scurtă**.

Încerc să întrevăd ce alte **ecouri dure şi dureroase** s-au mai făcut simțite în existența lui Alexandru. Plec de la premisa că, în orice împrejurare de viață, nu calea este imposibilă, ci **imposibilul e calea** ! (Şi pentru o astfel de situație, sârbii au o *„zicere”*: *„ovako nije lako, daje lako, to bi svako”*(*„aşa nu-i uşor, dac-ar fi uşor ar putea oricine*”).

E bine să încercăm, atunci când regretăm consecințele unei acțiuni, cum ar fi de pildă căsătoria, să nu regretăm şi acțiunea în sine. Aproape orice femeie îşi doreşte să se căsătorească cu un bărbat frumos, bogat şi inteligent iar, uneori, constată că, pentru a-şi îndeplini acest deziderat, ar fi trebuit să se căsătorească cu…trei bărbați. **Dacă** este inteligentă, învață să-şi admire fără motiv bărbatul pe care-l are şi să-l iubească atunci când merită mai puțin (este foarte uşor să iubeşti o persoană supermerituoasă!). De asemenea, o femeie ar trebui să fie mereu la fel, dar **altfel**, să nu încerce de fiecare dată să se salveze (ceea ce reuşeşte cu certitudine oricărei femei) prin simplul fapt că **deschide gura** şi să mai ştie să facă, de câte ori este cazul, diferența dintre geam şi oglindă: prin geam **vedem** lumea de afară, iar în oglindă, pe cea *„dinăuntru”*.

E bine să îndrăgim ceea ce dobândim cu osteneală, chiar dacă rezolvarea unei probleme înseamnă de fapt apariția alteia, pentru că, de cele mai multe ori, viața ne apare ca **un pol înghețat** în legi şi reguli favorizante pentru „*unii*” şi defavorizante pentru alții pe care-i surprinde în „*haine de vară*” având în față **hărți** ale celor mai însorite locuri de pe planetă. Între ceea ce oferă viața la un moment dat şi „*trăitorii*” din acea vreme se instituie mai degrabă o **dependență** (dependență = stare a unei persoane care este supusă unei ființe sau unui lucru) decât o interacțiune echilibrată. În astfel de situații, mai putem considera momentul prezent cel mai bun dintre momente?, mai suntem în stare să avem o „*inimă veselă*”, chiar ştiind că râsul omoară mai mulți

microbi decât toate antisepticele din lume? Avem motive să râdem cât mai mult posibil? (Alexandru ne-a spus nouă, romaşcanilor din familie, că nu prea râdea acasă pentru că **nu avea** de ce). Putea avea Alexandru sănătate trupească dacă nu avea echilibru sufletesc pe care **inima** să-l poată reflecta?

Specialiştii au constatat că **după o dispută** cu o persoană dragă sau mai puțin dragă suntem mult timp **afectați** de tristețe şi de mânie (datorită activității emisferei cerebrale drepte, care este centrul reprezentării sinelui, a identificării fiecăruia), iar amintirea unor situații anterioare asemănătoare provoacă apariția bruscă a unei emoții, a unui „*marcator somatic*" ce induce anumite gesturi. O emoție prea intensă ne împovărează conştiința, rațiunea se scurtcircuitează şi ne pierdem controlul asupra comportamentului.

Cercetările neurologice din mileniul trei au dovedit că reprezentările **inconştiente** pe care le avem despre noi înşine (mult mai mult decât sentimentele noastre conştiente) sunt cele care ne incită, în mod inconştient, să căutăm situațiile şi persoanele care ni le „*confirmă"*şi să le evităm pe cele care dovedesc o nepăsare derutantă. Testele de rezonanță magnetică au pus în evidență faptul că **tristețea** dezactivează cortexul prefrontal, iar această **dezactivare** duce la o gândire lentă, noncreatoare şi la un număr mic de imagini mentale în mişcare, iar toate acestea afectează funcționarea **sistemului imunitar**, permițând agenților patogeni din mediu să invadeze corpul uman. Tot neuroştiințele ne arată că influxurile nervoase degajate de

organele bolnave (în cazul lui Alexandru, **inima**) induc disperarea, iar disperarea atrage după sine depresia care, la rândul ei, prejudiciază buna funcționare a sistemului imunitar.

Necazurile şi deziluziile nu sunt estompate de uitare, rămân „*vii*”, de aceea rănile trebuie vindecate atunci când s-au produs şi nu când te simți confortabil.

În fața situațiilor limită ale existenței, se naşte totdeauna o necesară confesiune într-un **jurnal** care să permită **exprimarea** haosului „*sufletesc*” în care ne zbatem, încercând să ne eliberăm de ideile şi obsesiile cele mai ascunse şi inexplicabile. Dacă nu te poți confesa celui **de lângă tine**, atunci sunt aproape normale „*încrucişăril*e” de gânduri din care iese ca inevitabilă prezență moartea. Oamenii nu au idei suicidare doar fiindcă au probleme (viața totdeauna „*propune*”probleme spre rezolvare), ci fiindcă nu întrevăd **nici o soluție** care să-i ajute la rezolvarea acelor probleme. Tot ceea ce facem la un moment dat în viață: scriem, modelăm, construim, inventăm ceva, ne alimentăm corect şi sănătos, ducem o viață sportivă este pentru a ieşi din propriul infern („*fierbând în cazanul cu smoală*”, e greu să găseşti soluții!), pentru a mai prelungi prezentul chiar dacă-i plat, cenuşiu şi pentru a amâna cât mai mult ineluctabilitatea sfârşitului.

Uneori, Alexandru se antrena până la epuizare (cineva l-a văzut făcând alergări şi pe 16.12.2013!), mergea zilnic la serviciu cu bicicleta, nu consuma alcool decât superocazional, nu fuma, nu bea cafea, se alimenta echilibrat, deci exista premisa fizică să fie supersănătos.

Cu siguranță că el făcea toate aceste eforturi şi era atât de exigent cu sine pentru a evita să se gândească la ceea ce nu mergea bine în viața lui şi, totodată, ca să nu resimtă anumite emoții deranjante (ne amintim de **legătura** dintre emoții şi binele fizic). Dar…este şi un **dar**: obiceiurile sănătoase de viață au un efect diferit în funcție de **emoțiile care ne stăpânesc** pentru că emoțiile se află în „*miezul*” sănătății noastre.

Descoperirile ştiințifice din a doua jumătate a secolului al douăzecilea au generat tendința de a biologiza totul şi de a rezolva orice problemă printr-o moleculă chimică (medicament) ignorând aproape total **suferința morală.** Când o durere morală ne copleşeşte, trebuie consultată o persoană competentă, chiar dacă într-o primă fază se recurge la medicamente. (Medicamentele uşurează depresia dar **nu o vindecă**! Vindecarea o poate face doar psihologul cu „*concursul*” subiectului în cauză!) Indiferent de când datează depresia (uneori poate data din copilărie), manifestările ei sunt aceleaşi: oboseală, lipsă de interes față de orice, iritabilitate crescută ş.a.

Alexandru îşi dorea foarte mult să fie înțeles şi sprijinit de ființa ce era, fizic, lângă el dar se pare că a aşteptat să i se deschidă „*o uşă*” în fața unui perete fără uşi. Atunci când o persoană se simte iubită în profunzimile sufletului său, printr-o iubire încărcată de o intenție binevoitoare, **corpul** reacționează prin întărirea sistemului imunitar şi creşterea cantității de serotonină din organism (serotonina este substanța responsabilă cu declanşarea la nivel cerebral a bunei noastre dispoziții).

Cu câteva luni în urmă, pe un canal de televiziune, la o emisiune ştiinţifică referitoare la relaţia dintre **corp şi minte**, a fost prezentat, de către persoane competente din domeniu, cazul interesant de autovindecare prin psihism a unei tumori. A fost prezentată şi cartea „*Călătoria*” pe care autoarea a scris-o ca urmare a „cazului” trăit chiar de ea. Călătoria descrisă în carte nu este o călătorie geografică, ci parcurgerea unui itinerariu pe care această americancă şi l-a propus **în interiorul propriului psihic.**

Cazul tratat în carte se referă la faptul că autoarea, deşi era o persoană care se alimenta după ultimele recomandări ayurvedice de menţinere a unei sănătăţi înfloritoare şi ducea o viaţă foarte echilibrată în raportul activitate – odihnă, s-a „*trezit*”, la un moment dat, cu o tumoare în cavitatea abdominală de dimensiunea unei mingi de baschet şi care avea o „*previziune”* sumbră asupra vieţii ei.

„Călătoria” pe care a făcut-o în interiorul psihicului a ajutat-o să-şi precizeze sieşi cauzele care au generat acel „*monstru pluricelular ucigaş”* şi să găsească, totodată, şi căile prin care să se determine înlăturarea **pe cale psihică** a tumorii, reuşind în final să redevină perfect sănătoasă. Această reuşită are trei componente : persoana în cauză, specialistul din domeniu şi rugăciunea. (Efectul rugăciunii este măsura credinţei individului).Cercetările psihologice au scos în evidenţă faptul că succesul într-o activitate este în proporţie de 80% dependent de coeficientul emoţional şi **numai** 20% de coeficientul de inteligenţă.

Ca orice om normal, odată cu înaintarea în vârstă, Alexandru îşi dorea să se întoarcă în lumea copilăriei prin orice mijloace. Oricare ar fi copilăria pe care am trăit-o – bună, rea, cu privațiuni materiale sau nu (ea are aceste caracteristici doar pentru adulții din preajma copiilor) – adultul din noi simte nevoia *„confruntării”* cu cele petrecute atunci la nivelul de înțelegere de acum. Inocența vârstei fragede conferă copilăriei „*o aură pastelată*” de neşters şi determină dorințe de retrăire, cu plinătatea ființei adulte, a oricărui aspect marcator existențial, chiar dacă în momentul trăirii avea conotații mai mult sau mai puțin negative.

De fiecare dată când mă vizita, îi pregăteam câte ceva din cele ce consuma în copilărie: ceai de zahăr ars, cornulețe cu chimion, dinstovano (carne de pui înăbuşită în suc propriu) supă cu tăiței sau cu găluşte de griş. Pe toate acestea şi încă multe altele mă ruga să i le pregătesc „*kao kući*” („ca acasă”), în Banat. (Lacrimile care-mi şiroiesc acum pe obraji vor, desigur să-mi amintească faptul că am făcut-o cu drag şi că mi-aş fi dorit s-o mai pot face cât mai mult timp, dar… facă-se voia Domnului în toate!) Absolut tot ceea ce facem sau **ni** se face ne încarcă emoțional pozitiv sau negativ **conform** cu natura intenției acțiunii noastre sau a altora.

Alexandru, încercând să îmbunătățească emoțional „*ansamblul*” de funcții care rezistă morții, adică viața, mi-a propus în 2011 să mergem în vizită în Banat în localitățile Socol (unde s-a născut şi a crescut până la şase ani), Bocşa (unde a învățat până în clasa a VII-a), Reşița (unde locuise un unchi pe care l-a vizitat

destul de des) şi la Pojejena (unde vieţuia sora bunicii paterne şi unde petrecuse multe clipe frumoase în vacanţe).

Sunt foarte bucuroasă că m-a ajutat Bunul Dumnezeu să-i îndeplinesc cu brio această dorinţă de a se „*resursa*” energetic şi emoţional de pe meleagurile bănăţene. Peste tot pe unde am mers, am fost primiţi exact aşa cum ne-am fi dorit: cu reacţii spontane de bucurie, deci sincere, (nu am anunţat pe nimeni din Banat de vizita noastră!) de bun venit şi de dorinţa de a depăna câte amintiri ne-a permis timpul să o facem.

Ne-am simţit foarte bine să constatăm că simpatia, amabilitatea şi respectul celor cu care am (re)venit în contact au fost pe aceeaşi undă de vibraţie psihică cu ceea ce am simţit şi noi faţă de cei pe care ne-am permis „*să-i deranjăm*” cu prezenţa noastră. Alexandru a făcut multe filmuleţe şi fotografii şi s-au schimbat adrese de tot felul. În afara imaginilor pe peliculă sau în memoria electronică, a celor „*amprentate*” în suflet, în afara savoarei regăsite a mâncărurilor tipice bănăţene, el a plecat din Banat, pe lângă multe altele, şi cu „*zupă*” congelată făcută de către Delia din Bocşa!

Ecoul acestei vizite în Banat a fost benefic, echilibrant şi înălţător din punct de vedere emoţional şi am revenit în Moldova cu resurse înnoite în lupta cu acest „*joc*” capricios şi felurit colorat al întâmplării care este viaţa. Alexandru a tânjit mereu după **sentimente şi momente** unice care te implică personal (de aceea nu a privit viaţa ca un simplu spectator), spre deosebire de

alții care au tânjit şi tânjesc şi acum doar după **obiecte** dar, vorba cântecului*: „Nu se fac bani din inimă / Şi nici din umor!*”.

Fiindcă realitatea este ața cum o vedem fiecare, reîntâlnirea cu „*balaurii*” aroganți ai nonvalorilor împinse în față (de ei sau de alții) a readus în prim plan lupta pentru supraviețuirea întregii familii, nu numai a lui ca individ. În zadar şi-a dorit o lume în care să nu mai fie nici robi, nici stăpâni, nici schilozi (fizic sau psihic) şi nici milă în consecință, nici vicii, nici ură, nici invidie (de genul „ *să nu trăiesc mai puțin bine decât vecinul meu*”), iar oamenii să radieze toți bunătate şi înțelegere.

Dar fiindcă viața, de cele mai multe ori, este „*ca o pocitanie*”, îi poate veni de hac (măcar parțial) doar lupta împreună a soților (sau a partenerilor în general) care să nu ezite să-şi lipească umerii pentru a-şi spori forța de acțiune şi rezistență la „*atacurile*” socio-familiale. Alexandru era un mare visător pe care nimeni nu l-a învățat să nu deznădăjduiască după un eşec şi să vadă în fiecare zi un miracol care să-l ajute să găsească soluția cea mai bună a tuturor problemelor care apar. Atunci când există înțelegere între parteneri (maritali sau de altă natură), ei se pot ajuta reciproc să înțeleagă că forța credinței în **ceva** îi poate sprijini să trăiască şi chiar să găsească momente de încântare şi de bucurie, asta putând însemna şi să ai o slujbă, să fii sătul şi să te îmbraci bine.

Alexandru nu aştepta niciodată rezolvarea de la sine a problemelor şi, pentru a găsi soluții cât mai eficiente, a citit şi a studiat forte multe cărți şi materiale

legate de situațiile problematice ale existenței omului pe Pământ (inclusiv despre evoluția fizică, psihică şi spirituală a locuitorilor Terrei). Informarea şi pregătirea în acest domeniu atât de delicat al interferenței dintre psihic, somatic şi Univers le-a continuat până după 21.12.2012, când a fost solstițiul de iarnă din acel an şi când, după unele calcule maiaşe şi nu numai, trebuia să fie sfârşitul acestei lumi (vibrațional, din punct de vedere ştiințific) şi să înceapă o alta. **O lume** în care oamenii să fie capabili (în număr din ce în ce mai mare) nu numai să identifice energetic problemele de tot felul ale semenilor, ci şi să fie mai buni, mai toleranți, mai altruişti şi să fie mai mult preocupați de aspectul spiritual al propriei existențe. Dar…câți sunt cei care măcar încearcă să identifice gândul şi fapta cu profunzimile propriei personalități şi să nu se jeneze de rezultatul confruntării?

Închizând în el emoțiile despre care nu avea cu cine să vorbească şi fiind asaltat de multe probleme, Alexandru devenise un om singuratic aflat într-o luptă inegală cu stresul : atât cel endogen, autoindus, cât şi cel exogen, reactiv la „*iadul*" haosului social produs de decăderea sistemului de idei şi sensuri soldat cu cvasidepersonalizarea. Şi, când eşti singur cu vitregiile sorții „*Cum poate iarna să se îndure / De noi copacii fără pădure?"*. Cred că, în sufletul lui, era o discordanță (indusă în ultima vreme de ambianța presantă prin cerințele ei) între concepția de sine (cine credea că este) şi stima de sine (cum se simțea în pielea lui). Probabil că îi devenise aproape imposibilă viața din cuplu, în ultimii parametri existențiali: dacă laşi lucrurile să meargă prea

departe, ajungi într-un punct când devine imposibil să-ți mai repari viața. **Punctul culminant al tuturor eşecurilor** s-a materializat pe 16.12.2013, atunci când… din disperare pentru siguranța „*zilei de mâine*”, rezolvare de care ținea cu dinții, fără să se gândească la posibilitatea de a-i scăpa printre degete însăşi soluționarea favorabilă, s-a dus la nenea patronul să-i ceară să-şi respecte promisiunea pe care i-o făcuse lui cu mai bine de un an în urmă. Atunci îi promisese că-l va repune **peste un an** în clasa şi categoria de salarizare din care fusese „*decăzut”* din cauza crizei care-l „*lovise”,* chipurile, şi pe dumnealui patronul din Paşcani, iar acesta i-a dat un răspuns care i-a produs, în aceeaşi zi la ora 22, infarctul ucigaş care i-a răcit inima **prea devreme.**

Cei care iau decizia de a „*sacrifica o victimă*” au leziuni la cortexul prefrontal (aşa dovedesc cercetările ştiințifice!). Am aflat ulterior că s-a mai produs un eveniment similar şi cu un alt angajat al aceluiaşi patron fără ca acest lucru să-i producă şefului dubii, insomnii sau regrete, altfel n-ar fi procedat în continuare în aceeaşi manieră. (Există oameni mai preocupați de bani decât cei săraci şi anume, bogații !).

Acum cred cu certitudine că Alexandru **şi-a dorit** ca pe 21.12.2012 chiar să fie „sfârşitul Lumii” pentru că nu mai suporta secvența de lume în care trăia şi spera **să se sfârşească** TOATE la un loc, ca şi cum niciodată n-ar fi avut decât gânduri, amintiri şi sentimente indiferente şi întunecate, precum cele din agenda lui şi care au atras oprobriul, post mortem, din partea propriei consoarte.

(Nu toată lumea cunoaşte expresia „*De morți, numai de bine*!” şi nici frica de propria conştiință nu e prea mare).

Oamenii buni, şi Alexandru, prin tot ce era şi făcea, se numără printre ei, sunt „*alterați*” treptat şi **învinşi** de răul cu care se confruntă (indiferent de natura acelui rău). Sper şi mă rog ca, acolo unde a fost multă suferință, Bunul Dumnezeu să acorde şi multă mântuire, iar Lumina să-l ajute să formeze ARCUL REFLEX NOETIC cu Duhul Sfânt (cu energia divină) iar, prin prezența luminii, tenebrele să dispară!

Toate trec pe lumea asta şi vor trece şi **cei** care i-au luat lui Alexandru (ca autori morali) bucuria de a trăi, omorând odată cu el şi pentru el, dumnezeiasca frumusețe a vieții: cerul albastru, soarele în apus, apa liniştită, iarba verde şi moale, umbra copacilor în arşița zilei**. Ei** vor uita toate dar pe cel pe care **l-au ucis** cu nepăsarea, lipsa de înțelegere şi aroganța nejustificată **nu-l vor uita**, căci va fi mereu cu ei: la locul de muncă, acasă, pe stradă, în trezie sau vis, indiferent dacă vor fi singuri sau împreună cu alții şi vor înțelege, poate, atunci sensul versurilor: „*Drumul vieții ni-i scurt,/ Hai, să-l facem curat !/ Trăiesc unii din furt, / Alții doar din ce-au dat.”* (A. Păunescu).

În lumea aceasta în care celor „*norocoşi*” le reuşeşte totul iar celorlalți li se întâmplă toate relele, cine nu se salvează singur nu-l salvează nimeni. Iată un alt **ecou** existențial foarte evident: cei care au cele mai mari defecte văd greşelile celorlalți şi „*fac zgomot*” ca ulciorul până se umple cu apă, iar când s-a umplut tace! Astfel, viața îi împarte pe oameni în cele două categorii amintite

mai sus (cei „*norocoşi*” şi ceilalți), categorii ce mai pot fi caracterizate şi astfel: o categorie alcătuită din oameni care în ochii lor sunt perfecți (ceea ce denotă că n-au simțul umorului!) şi critică totul în jur (critica e uşoară, „*arta*”e grea!) şi cealaltă categorie alcătuită din *„cei ce ați umblat pe calea cea strâmtă, plină de dureri/şi viața ca jugul ați purtat.”*şi care se află mereu pe frecvența de vibrație a necazurilor… C’est la vie ! (aşa e viața!)

*

*   *

SEMNE… de tot felul

„Tot ce trăieşte poartă semn”
„Şi-un fir de iarbă
Îşi are steaua sa”
„Ceea ce mintea nu cunoaşte ochii nu văd.”
„Moartea transformă viaţa în destin.”
(Malraux)

Fiecare dintre noi simte nevoia de a interpreta semne, oricare ar fi ele, deşi ceea ce trebuie să se întâmple se întâmplă chiar dacă nu este întotdeauna previzibil sau corect.

Aproape toată lumea cunoaşte câte ceva despre karmă (legea cauzei şi a efectului) dar, chiar dacă nu credem în totalitate în ea, asta nu înseamnă că ne putem sustrage efectului ei implacabil asupra noastră. Oricum, tot ceea ce cunoaştem din trecut, prezent şi viitor reprezintă NIMIC faţă de ceea ce nu vom şti niciodată! În alegerea căilor personale de „*a împlini*” prevederile karmice, noi avem acest „*dar împărătesc”* numit **libertate de alegere** care ne permite ca, prin ceea ce visăm, trăim şi răbdăm să ne creştem **sau nu** gradul de elevare spirituală mai ales, toate depinzând de voia Bunului Dumnezeu şi a „*uneltelor*” sale de pe Pământ (benefice sau „*malefice*” pentru fiecare dintre noi).

Dalibor s-a născut de „*Ziua Crucii*”, pe 14 septembrie, şi m-am gândit încă din acel moment că nu

va avea o viață uşoară, fără să-mi treacă măcar prin minte că s-ar putea să fie şi scurtă. În aceeaşi zi, într-o localitate situată la patru kilometri de Socol, a fost înmormântată o tânără în urma unei morți violente, prin electrocutare. (Am auzit despre aceasta la câteva minute după ce l-am adus pe lume). Evident că şi acest fapt m-a determinat să mă gândesc că-l aşteaptă multe necazuri în viață. Pe atunci nu eram convinsă că ceea ce trebuie să se întâmple se va întâmpla negreşit. Şi în timpul sarcinii am întâmpinat multe neplăceri: căzături, una mai „*urâtă*” decât alta şi am fost muşcată de un câine lup (mai am şi acum **semnul** de atunci!). Toate aceste întâmplări au fost dublate de spaime pe care le-am trăit foarte intens fără să pot face ceva pentru preîntâmpinarea lor.

Se ştie foarte bine că **nu** este considerat erezie faptul că astrologia afirmă că fiecare om este marcat într-un anume fel de raportul în care se află planetele în momentul naşterii sale şi unde anume se află Soarele şi Luna, în acelaşi moment, iar acest „*marcaj*” se păstrează pe toată durata vieții. Această conjunctură astrală îi determină individului nu numai aptitudinile, ci şi anumite tendințe temporale sau chiar evenimente previzibile, atunci când, prin mişcarea continuă a astrelor, sunt atinse anumite poziții ale marcării astrale personale. Nu am apelat la nimeni pentru întocmirea astrogramei lui Dalibor, dar voi relata **semnele** pe care le-am determinat cu ajutorul însemnărilor şi calculelor efectuate pe baza materialelor de specialitate pe care le-am avut la îndemână, atât din surse proprii, cât şi de-aiurea.

Fiind născut pe 14 septembrie, Dalibor s-a încadrat în previziunile „*valabile*” pentru Zodia Fecioarei, care printre altele arată că „*fecioarele”* au cele mai bune şanse şi cele mai frumoase prilejuri de a se prezenta în lumina cea mai favorabilă şi caută tot timpul să-şi îmbunătățească viața; munca manuală le insuflă curaj. Sunt firi vioaie, serviabile, foarte sensibile la trebuințele aproapelui. În ceea ce priveşte sănătatea „*fecioarele*” prezintă un **dinamism capricios** (sublinierea mea). Fiind zodie de pământ, le este recomandată culoarea verde. Trăsătura dominantă a celor din această zodie este **analiza** (analizează totul prea în detaliu), fapt ce-i determină să fie foarte exigenți cu cei din jur (când nu-şi găsesc locul, pot deveni izolați).

Panica îi poate face, pe cei din Fecioară, să-şi piardă optimismul. Le sunt mereu prezente în minte spaimele trecutului. Cei din această zodie sunt foarte miloşi (Fecioara este „*mama tuturor răniților”).*Au vederi mai largi decât cei din Zodia Taur şi pot găsi sprijin în rezolvarea problemelor de viață la cei din Zodia Peşti.

Plecând de la ziua, luna şi anul naşterii, am calculat ruta, destinul. Din aceste calcule a reieşit că era menit să fie primul, conducător (cu darul de a porunci), să aibă influență asupra anturajului, să fie puternic, ambițios, voluntar, agresiv, războinic (influențat de Soare şi sabie) şi să practice un sport care să-i permită descărcarea energiilor. De asemenea, şi meseria trebuia să presupună responsabilitate şi autoritate iar în societate

sau în cuplu trebuia să facă concesii (s-a văzut unde l-au dus concesiile !).

După nefericitul eveniment, Vesna, sora lui Alexandru (Dalibor) mi-a sugerat că, poate, ar fi fost mai bine pentru el să nu-şi fi schimbat nici numele, nici prenumele, că poate ar fi avut o altă soartă. Eu am calculat trăsăturile de caracter şi ruta predestinată a fi parcursă pentru ambele nume şi prenume. Rezultatul a fost ACELAŞI: o rută umblată, largă, cu reuşite pe baza îndemânării personale cu precizarea că este interesat şi eficace în ceea ce-şi propune.

Conform unei alte modalități de abordare, cei care poartă prenumele Alexandru au menirea de a-i ajuta pe alții să-şi rezolve problemele. (Fie primit **cât** şi pe **câți** a ajutat!)

Am completat informațiile anterioare cercetând un tabel cu însuşirile personalităților în funcție de grupa de sânge avută. În acel tabel am găsit următoarele precizări: posesorii respectivei grupe nu se simt bine oriunde şi cu oricine deoarece au preferințe şi aleg. Sunt foarte vulnerabili la **fluctuațiile atitudinale** (s.m.) ale celor din jur, de aceea de cele mai multe ori au nevoie să fie calmați şi încurajați. De asemenea, cei din această grupă de sânge sunt extrem de sensibili (hipersensibilul se dezvoltă şi se împlineşte în măsura în care se găseşte sau nu în **acord afectiv** cu mediul), le place ceea ce este neaşteptat, sunt capabili de iubire fulgerătoare, sunt pasionați şi pot foarte uşor pierde măsura.

Aproape toate constatările de mai sus se potrivesc cu felul în care se manifesta Alexandru (inclusiv

preferința pentru verde, mai ales combinat cu maro: de aceea, coperta am ales să aibă predominant aceste culori). La fel ca în existența oricărui om, materializarea tuturor predispozițiilor puse în evidență de diverse modalități de interpretare a datelor personale specifice, a fost influențată de mediul socio-familial înconjurător şi de persoanele cu care a venit în contact de-a lungul vieții.

Atât notele caracteristice ale ambianței socio-familiale cât şi trăsăturile dominante de personalitate ale celor cu care a fost în contact pe o durată mai mare din existența sa au avut, desigur, şi însuşiri care nu „*consonau*” cu ale lui Alexandru. Apropo de consonanță, ultima dintre ele, ținând cont de cele întâmplate, cred că a fost cu **si bemolul** hăului, al găurilor negre din spațiul interstelar (oamenii de ştiință au constat că acesta este sunetul emis de „*găurile negre*” din Univers, cele care „*absorb*” orice datorită uriaşei forțe gravitaționale), mai ales că, oricum, moartea îşi „*păstrează”* cu gelozie taina producerii exacte şi reale a ei.

Coroborând predicțiile rezultate din consultări şi din calcule, cu traseul existențial parcurs şi cu finalitatea tragică, dar imprevizibilă la o privire superficială, îndrăznesc să cred că i se potrivesc versurile: *„Că om bun am fost şi eu, / Dar norocul mi-a fost rău*”, în măsura în care acceptăm ideea că norocul nu-l putem influența. Norocul *„ne bate*” tuturor în geam, dar nu avem de unde şti dacă atunci când bate în geamul nostru vrea să „*sălăşluiască*” la noi sau bate pentru a ne anunța că pleacă în altă parte. Legat de „*sălaşe”* pline mai mult sau mai puțin cu noroc, cred că Alexandru a avut parte în

viață mai mult de „*spații goale*”, abandonate cel mult „*decorativului”* decât de clipe trăite prin împlinire din care să rezulte spații „*dilatate afectiv”* şi pline de satisfacții, pentru că doar asta se poate întâmpla în **zona compromisului major**.

Orice fel de comentariu am dori să efectuăm asupra existenței cuiva suntem obligați să plecăm de la premisa că tot ceea ce este viu moare la un moment dat şi se întoarce în „*neantul”* din care a venit.

În situația de față, referitor la traseul existențial parcurs, s-a perpetuat un lucru destul de curios apropo de **semne**: pe fotografia de botez a lui Dalibor (nu ştiu în ce măsură se va putea descifra acest semn pe reproducerea de la finalul cărții !), Vesna, sora lui, a observat (acum câteva luni abia, când am vrut să vedem ce imagini să aleg pentru a fi introduse printre cele ce vor fi redate în carte) că, în partea stângă şi deasupra imaginii lui Dalibor se află o reprezentare a capului celei „*cu coasa*”. Nu ştiu în ce măsură i-ar fi putut influența alegerile pe parcursul vieții acest **memento mori** (aminteşte-ți c-ai să mori) prefigurat în fotografie; menționez că ceea ce se vede în fotografia respectivă nu are legătură cu nici un fel de „*defecțiune”* de decor din interiorul bisericii sau orice altceva cauzat de tehnica de obținere a imaginii fotografice. Acum, pentru mine, prezența acestui „*semn*” pe fotografie, reprezintă o confirmare a faptului că, născându-se în Ziua Crucii, trebuia să aibă, în mod cert, multe de pătimit pe parcursul vieții indiferent de durata ei ! Poate dacă Dali ar fi observat (din timpul vieții) „*spectrul”* marcator al fotografiei, acest lucru i-ar fi

produs, probabil, şi mai multe „*fisuri*” la încrederea în viață şi nu putem şti în ce direcție şi cu ce consecințe asupra duratei de existență i-ar fi influențat deciziile.

De altfel, indiferent de voința noastră, în tot ceea ce facem, fiecare dintre noi este „*biruit într-una de-o tot mai mare, grea ursită*” şi sunt destul de numeroase clipele în care inima parcă ne stă pe loc, ni se „*zburleşte părul*” şi rămânem cu gustul amar al constatării că, în lumea aceasta în care există şi moarte şi previziune, lupta noastră-i **foarte mică**.

Şi, uite-aşa, ne istovim fără a ne face altceva decât rău simțind că, într-un EU **prea strâmt**, inima este „*incendiată”* şi transformă în scrum totul. Este posibil, desigur, ca ficțiunea să fie **mai reală** decât realitatea, pentru că noi am aflat deja şi ştim că există atâtea realități câți „*subiecți”* o privesc şi de aceea realitatea, ca rezultantă **a tuturor** „*realităților*”celor din jurul nostru, devine material „*de prelucrat*” pentru existența fiecăruia dintre noi. În acest „*hățiş”* existențial pentru a nu „*orbecăi*” prea mult şi ineficient, avem nevoie de **lanterne** informaționale şi spirituale eficace pe care să ni le apropriem pe baza predispozițiilor cu care ne naştem, pentru că Bunul Dumnezeu, când a stabilit „*încercările*” (adică **crucile de dus** pentru fiecare), a prefigurat şi soluțiile lor. Noi doar trebuie să fim ajutați (de alții sau chiar de noi cu sprijinul altora) să stabilim cât mai corect, pentru fiecare situație în parte, care sunt soluțiile, să le dezvoltăm şi să le eficientizăm „*din mers*” pentru a face față **solicitărilor** problemelor socio-familiale. Şi iar mă simt obligată să reamintesc faptul că orice sistem socio-

familial poate fi schimbat, în primul rând, **din interior** (prin solidaritatea dintre parteneri, prin discuții şi înțelegere reciprocă) şi abia ulterior, dacă societatea permite (sau este **obligată** prin sisteme care exclud ca idoli banii, vanitatea şi orgoliile) să fie extrapolată schimbarea la nivel social (în societăți restrânse inițial la nivel național şi apoi la întreg globul pământesc şi…Universul). De noi depinde să dorim (căci atunci când dorim, în mod sigur şi putem) să „*punem umărul*" cu încredere la realizarea acestui deziderat care ar trebui să devină ținta noastră a tuturor (ca să putem fi convinşi de ceva, trebuie **să ne dorim** această convingere!)

În stadiul în care ne aflăm noi acum pe Pământ, nu suntem în stare să apreciem şi să înțelegem faptul că Bunul Dumnezeu a făcut şi a stabilit TOTUL cu desăvârşită înțelepciune, mai ales din cauză că mediul înconjurător „*ne hărțuieşte*" cu solicitările sale, iar liberul nostru arbitru trebuie să facă față atâtor ispite. Este evident faptul că putem greşi atât în privința propriilor alegeri, cât şi acționând inadecvat, conform cu ideile noastre **eronate,** asupra semenilor. Acest lucru înseamnă că **va mai dura** până când voința omului (dublată de dorința lui intensă) nu-i va mai permite să se abată din calea armoniei divine stabilită din veşnicie în tot Universul. Până când viața va deveni „*o cartotecă*" a fericirii, ea are de străbătut acest prezent continuu care include carpe diem-ul (trăieşte clipa) fiecăruia dintre noi, devenind obositoare prin **suprasolicitare** şi prin alternanța „*vidului*" afectiv propriu cu „*plinul*" situațiilor problematice ce se cer rezolvate şi care trebuie să ne

stimuleze totodată să *„luptăm”* cu toate vitregiile sorții*(„Dacă renunți la luptă, / N-ai ce să mai aştepți!”).* În acest context, resemnarea („*Ceea ce va fi este că nu vom mai fi*”) nu îşi are locul şi nici eficiența, în nici un caz. Ținând cont de aceleaşi circumstanțe, ar trebui să ne vină destul (dacă nu foarte) greu să acceptăm că, în viața asta, totul este mizerabil, sordid, murdar, plin de orori, de invidii şi trădări şi că nu mai există cer, că nu mai pot fi speranțe, încredere, toleranță şi dăruire. (Am dispărea ca specie!).

Alexandru credea că omenirea, noi toți vom progresa spiritual într-un ritm mai alert, ținând cont de toate schimbările vibrațional-energetice din Galaxia noastră, la care a fost supus şi Pământul nostru cel de **toate existențele** şi care au culminat cu încheierea perioadei de precesie de 26.000 de ani din 21.12.2012, când „*Sfârşitul Lumii*” n-a avut loc în sensul ştiut al acestei sintagme. Nu la **spulberarea** lumii materiale ne-am aşteptat (deşi ne-am temut implicit şi pentru viețile noastre şi alor noştri, chiar dacă acum, din ipocrizie, nu mai recunoaştem!) în mod cert, ci la faptul ca **toți oamenii** să-şi smulgă din suflet ura şi indiferența şi s-o înlocuiască cu iubirea necondiționată (vise, vise, vise…).

Dar lumea a rămas, cu mici excepții, aproape neschimbată, aflându-se încă într-o **criză** adâncă de sens şi de sensuri şi care nu face altceva decât să inducă în majoritatea oamenilor în continuare o profundă neîncredere şi nesiguranță în ziua de mâine. Atunci nu este de mirare că Alexandru s-a simțit dezarmat în fața

realităţii şi şi-a pierdut maleabilitatea afectivă şi raţională de a se mai lupta, de a mai crede „*că totu-i trecător*” şi de a mai avea puterea să înţeleagă că mai poate să-şi continue *„zborul*” imaginar şi faptic peste vicisitudinile vieţii.

Din discuţiile (ce-i drept, destul de rare şi de scurte din cauza perpetuă a „*crizei de timp*” – timpul lui Alexandru) pe care le-am avut în ultimii ani cu băiatul meu, răzbătea cu pregnanţă **lehametea** de viaţă, inutilitatea eforturilor depuse pentru ameliorarea stărilor conflictuale socio-familiale apărute şi „*instalarea*” în existenţa lui a incapacităţii de a găsi calea spre înlăturarea neputinţei de acţiune în faţa tuturor provocărilor şi încercărilor din „*drumul*” lui.

Alexandru mai era convins şi de faptul că în „*şcoala*” Pământului trecem toţi prin încercări şi dureri, că ne zbuciumăm continuu prinşi în dileme mult diversificate, că străbatem tot felul de *„experienţe”* care ne consumă fizic şi psihic, dar avea şi certitudinea că **ne alegem** cu multe cunoştinţe şi învăţături morale ale căror rezultate ne vor permite ridicarea pe o nouă treaptă a evoluţiei noastre veşnice, adică spirituale. (Mereu mă atenţiona când, din spirit justiţiar, scoteam în evidenţă în mod accentuat greşelile unora sau altora, că îmi „*stric*” aura şi risc să-mi transform sufletul într-o „*mahala”*).

Când, prin cădere cu tot cu dulapul conţinător, în 2011, înainte de Crăciun (nu mai ştiu dacă era **16 decembrie** sau o altă dată), mi s-au spart aproape toate cristalurile achiziţionate din Banat, Moldova şi de-aiurea, am crezut că este **semn** că vor dispărea necazurile care se

pregăteau să-mi invadeze existența (se spune că cioburile aduc noroc!). Dar, ca aproape întotdeauna, aparențele mai mult induc în eroare decât ajută la desluşiri şi clarificări de situații.

Atât eu cât şi Vesna şi probabil şi Alexandru am avut tot felul de **semne** care voiau să ne *„atenționeze”* despre ceva anume. Eu, ca orice mamă, am conştientizat mereu legătura energetică pe care o aveam cu copiii mei şi m-am bazat pe ea în relațiile cu ei. Vesna s-a născut cu o capacitate premonitorie fără greş în ceea ce priveşte, mai ales, aspectele vieții ei în interpătrundere cu cei care „*i-au intersectat*” la un moment dat existența şi pe care mi le comunica de fiecare dată când considera necesar să o facă. Alexandru cred că nu a vrut să acorde prea mare importanță unor astfel de **semne** dar, la începutul lui decembrie 2013, când eu i-am prezentat alarmată ceea ce am visat sau ni s-a întâmplat mie şi surorii lui, el mi-a specificat că are şi el „*balaurii*” lui, care nu-i dau tihnă şi odihnă.

Toate aceste **semne** s-au diversificat şi intensificat după 14 septembrie 2013, când Alexandru a împlinit 46 de ani (din acest motiv am decis să scot doar 46 de exemplare din această carte!). Eu aveam frecvent tot felul de coşmaruri pe care le puneam pe seama hipertensiunii arteriale, la fel ca şi puseul hemoragic nazal din noaptea de 30 noiembrie acelaşi an. Vesna avea şi ea coşmarurile ei care-i prevesteau (aşa cum observase în alte împrejurări) lucruri foarte neplăcute şi grave în familie. Ea mi-a relatat o parte din ele doar atunci când eu nu am mai răbdat şi i-am descris, pentru a o aviza

asupra probabilității adeveririi, unul dintre coşmaruri, pe care l-am interpretat ca aducător de moarte în familie şi m-am gândit că eu, fiind mai în vârstă, sunt în principal vizată, deşi, aşa cum mi s-a arătat mie, nu eu, ci altcineva, de care mie îmi păsa foarte mult, trebuia să sufere această „*trecere*” într-o lume paralelă.

Eu tot credeam că s-ar putea să fie altcineva mai îndepărtat de sufletul meu decât proprii copii, dar când l-am visat pe tatăl copiilor mei, conştientă fiind în vis că el nu mai este printre cei vii, şi l-am întrebat „*gde su deca*?”(„*unde-s copiii*?”), am intrat într-o panică grozavă. (Culmea este că, în timp ce scriu aceste rânduri se aud clopotele de la biserica din apropiere cu semnificația pomenirii cuiva de curând trecut în „*lumea umbrelor*!”).

Abia după multe ezitări i-am redat Vesnei, pe scurt, visul şi i-am spus că probabil asta înseamnă că va mai dura mult până se va mai întâmpla ca vreun copil de-al meu să ajungă „*acolo”.* (În 1978, am adus pe lume prematur, din cauza stresului emoțional prin care treceam în acel moment, un băiat, Florin-Emilian, care n-a supraviețuit decât câteva ore). Şi Vesna şi eu ne-am îndoit de veridicitatea acestei supoziții, fiecare cu bănuielile ei, avertizându-ne reciproc asupra faptului că trebuie să avem mai multă grijă de sănătatea noastră.

Niciuna dintre noi nu s-a gândit un singur moment că ar putea fi vorba de **Alexandru**, pentru că el era pentru noi două un exemplu de echilibru uman: nu fuma, nu consuma nici cafea, nici băuturi alcoolice (doar gusta la ocazii speciale), se alimenta şi acum rațional (nu

chiar ca în studenție când era vegetarian convins) şi ducea o viață sportivă exemplară. De aceea, când i-am relatat lui Alexandru, la telefon visul (era la începutul lui decembrie 2013) i-am spus, ceea ce o sfătuisem şi pe Vesna înainte de aceasta (crezând că eu eram totuşi vizată în acele coşmaruri), să ştie că eu sunt foarte mulțumită de viața pe care am trăit-o până acum: ca om, ca mamă şi ca specialist în direcțiile în care activez şi acum (cu detaliile de rigoare în fiecare domeniu) şi că nu am nici un regret în eventualitatea că…atât mi-a fost dat. **Refuzam** să mă gândesc la oricare altă variantă care i-ar fi implicat într-un alt mod pe copiii mei.

A început să crească frecvența **semnelor** prevestitoare de „*furtună*”: auzeam noaptea (în stare de veghe sau mă trezeam din somn din cauza asta, câte un dangăt jalnic de clopot; în timpul lecturilor, când îmi fugea gândul la **Alexandru,** apăreau în text (nu imaginar) cuvinte ca : moarte, morminte, deces, necrolog, cruce, doliu, coroană şi de fiecare dată îmi spuneam în gând: „*Doamne, fereşte-ne de rele!”* De asemenea, la streşinile geamurilor locuinței veneau foarte des ciori, determinându-mă să mă gândesc la mesajul pe care-l poate transmite o pasăre neagră, urâtă şi croncănitoare.

În toamna lui 2013, cu prilejul unei vizite pe care Alexandru mi-a făcut-o, mi-a spus că şi-a cumpărat un costum de haine foarte frumos, zicându-mi sârbeşte „*fini ancug*” (costum fain), iar gândul meu „*a zburat*” la moarte (costum de înmormântare). Am alungat cât am putut de repede acest gând, dar el a revenit când, cu ocazia unei alte vizite făcută cu familia lui, pe

26 octombrie, de hramul bisericii unde slujeşte ginerele meu şi, deci, cumnatul lui, apropiindu-mi buzele de vârful nasului său (acest sistem de sărut pe nas l-am practicat şi-l mai practic încă cu cei mai tineri decât mine şi foarte apropiați sufleteşte sau prin grad de rudenie) am constatat că este foarte rece deşi stătuse până atunci la căldură şi iar m-a străfulgerat un fior puternic ducându-mă cu gândul că nasul lui este rece ca al cuiva care nu mai este printre cei vii. (Şi acum revăd scena aceasta în fața ochilor!) Nu am comentat cu nimeni nimic din toate acestea, **refuzam** să mă gândesc la o aşa sumbră posibilitate.

Pe 14 decembrie 2013, a venit o cucuvea, a zburat prin fața geamurilor locuinței mele (eu eram în dreptul uneia dintre ele) şi a cântat de **două** ori solfegiul ei macabru (14+2=16 – ziua funebră pentru Alexandru şi pentru cei care l-au iubit şi-l iubesc). Încă de la sfârşitul lunii octombrie îmi venea în gând şi fredonam (fără să-mi propun în prealabil) refrenul aceluiaşi cântec: *„Şi-această zi şi-această zi / Ce mâine nu va mai fi,/ Nu va mai fi!”* (De când a apărut cântecul acesta, evitam să-l fredonez din cauza conotației negative pe care i-am atribuit-o de la început refrenului acestuia). Din punct de vedere psihologic, cântatul este un antidot al hormonilor corticoizi de teamă! Mă opream din fredonat şi, după puțin timp, iar îmi revenea refrenul în minte şi iar reluam cuvintele care s-au dovedit **semne** prevestitoare clare.

Am vorbit **ultima dată** cu Alexandru, la telefon, duminică 15 decembrie 2013 şi l-am întrebat, printre altele, ce mai citeşte (cărțile şi muzica sunt foarte bune

împotriva stresului), iar el mi-a răspuns că citeşte tot cărţi de elevare spirituală, dar că nu-i prea mulţumit că nu poate aplica în viaţa de zi cu zi, mai ales că cei din jur nu au astfel de preocupări. (Se ştie că patronii nu citesc, ei fac, cel mult, afaceri cu cărţi de citit!) Tristeţea din vocea lui era, desigur, o rezultantă a celor ce se întâmplau în viaţa lui şi care se pare că i-au „*netezit*" drumul de la vremelnicie la veşnicie. Unii oameni, prin **ideile** şi **atitudinile** lor, îi pot abate pe alţii din calea destinului lor, rezultând un conflict care duce la nefericirea sau chiar disperarea personală a acelora care cad sub impactul cu acele idei şi atitudini şi care-i obligă să efectueze „*cotituri*" sau chiar **frânturi** bruşte ale destinului. Cât de greu ne este, ca oameni, să fim în armonie cu noi înşine, cu ceilalţi din jur şi cu Dumnezeu în acelaşi timp!

Întreaga zi de luni, 16 decembrie 2013, am fost foarte tristă fără nici un motiv aparent şi am fredonat **la disperare** (involuntar) *„Şi-această zi şi-această zi/ Ce mâine nu va mai fi !"*. Şi N-A MAI FOST nici o altă zi de viaţă pentru Alexandru pentru că **inima lui** (iniţiatoarea şi rezolvatoarea trăirilor lui afective), după ce a trebuit să treacă prin atâtea încercări, a ajuns la capăt de drum şi *„a explodat"* sub presiunea neîmplinirilor trăite. Această generoasă şi încăpătoare inimă n-a mai avut loc pentru încă o neîmplinire cauzată de setea de înavuţire a celui care **n-a avut inimă** decât pentru avantaje personale şi satisfacţii sociale arogante.

Nu cred că pot fi acuzată de *„focalizare"* asupra doar a relaţiei explicite dintre Alexandru ca angajat şi

patronul (sau patronii) lui în calitate de angajator, pentru că eu am căutat să-mi structurez o imagine de ansamblu a întregii situații şi să dau curs şi interpretare sincronicităților manifeste pe care le-am perceput în situațiile ce s-au „*derulat*” de-a lungul timpului (sincronicitate = coincidențe înrudite prin **semnificație,** nu prin cauză şi efect). De altfel, nu este nici un secret pentru nimeni că, de cele mai multe ori, cei harnici, corecți şi valoroşi sunt expuşi, în mod insidios dar foarte periculos „*bunăvoinței*” celor care au lumea dar le lipseşte sufletul. Când gândirea devine pur rațională, deconectându-se de componentele ei emoționale profunde şi perene, tensiunile realității cotidiene nu-şi mai găsesc o rezolvare morală. Din această gândire „*deconectată”* rezultă **mediocritatea** socială şi agresivă cu cei din jur şi chiar cu reperele socio-morale existente în acel moment în conştiința colectivă.

În mod sigur Alexandru ajunsese la **capătul răbdării** pe toate fronturile. Pe plan social, din cauza repetatelor insuccese în domeniul procurării celor necesare pentru un trai decent, după actualele cerințe (când maşina şi concediul de odihnă petrecut în țară sau în străinătate nu mai constituie un lux), vedea în realitatea cotidiană mai degrabă situațiile nefericite provocatoare de emoții neplăcute, de eşecuri şi **mai puțin** vreo bucurie care să-i garanteze un minimum de confort sufletesc. Alexandru îşi pierduse speranța în rezolvarea favorabilă a acestor dificultăți; speranța **i-ar fi scăzut anxietatea indusă** de teama de insucces şi şi-ar fi descoperit un potențial de acțiune pe care nici nu ştia că-l

are. În plan familial, cred că, negândindu-se **la sine,** ci numai la ceilalți, nu putea să-şi îmbunătățească viața, nu mai avea chef de nimic (tot ceea ce-i păruse urgent la un moment dat nu găsise rezolvare) şi atunci sigur **„***s-a răcit*" şi „*a murit*" încet-încet.

Presupunerea îmi aparține în totalitate în imaginarea unui **posibil** gând al lui Alexandru față de „*rigiditatea*" afectivă a consoartei lui: „*Nefericit alături de tine, / te părăsesc în pofida dorinței mele.",* iar ea, pentru că a murit şi astfel a părăsit-o, îl blamează repetând cu obstinație întrebarea „*de ce a murit şi n-a rămas să se lupte în continuare cu toate necazurile*?" (Ca şi cum l-ar fi sprijinit moralmente până acum în acest demers!). Dacă-l blamează astfel, când se află probabil printre stele, oare care era situația când era pe Pământ? Unde ți-e compasiunea, mândro? (Acest tip de sinceritate deplină din întrebarea adresată post mortem este cauzat de puseurile de răutate „*din dotare").* Întotdeauna trebuie să fim atenți la „*cine, de ce, când, unde"* critică, deoarece s-ar putea ca acea persoană să fie cea care induce trauma de viață şi ataşamentul laş pentru avantajele materiale. Toate acestea se întâmplă pentru că în noi este mereu prezent acel EU arogant **care se simte nedreptățit**.

Nu pot spune fără părtinire că ea, consoarta lui Alexandru timp de 22 de ani, este o femeie agresivă căreia nici un adversar nu-i rezistă; cred (sau aş vrea să cred) mai degrabă că a trăit o emoție prea intensă şi a avut loc o denegare prin care reprezentarea stânjenitoare a realității exterioare i-a atribuit-o lui Alexandru şi şi-a

autodeclanşat mânia împotriva lui, negând totodată realitatea interioară proprie care ar fi putut avea o proiecție „*exterioară”* către un sentiment mai „*blând*”, poate chiar de simpatie (dacă nu de iubire) față de cel care a sacrificat TOT ce i-ar fi putut sta în calea **fericirii** maritale. (Chiar dacă Alexandru a recunoscut **în scris** că nu poate s-o facă „*pe Mândra mai blândă!”).* Doar **dragostea şi ura pot transforma radical** o persoană dar ar fi bine ca, niciodată şi sub nici o formă, această transformare să nu ne determine să-i judecăm pe ceilalți, măcar şi de teama că vom fi la rându-ne judecați cu **aceleaşi repere** referențiale. (Totul în viață se plăteşte mai devreme sau mai târziu!) Iar **iertarea** este cea care pune în mişcare un şuvoi de iubire care **poate vindeca** toate rănile sufleteşti provocate de noi altora sau nouă de către alții.

Lovitura ca de trăsnet pe care am simțit-o când mi s-a spus la telefon că „*tata nu şi-a mai revenit după* ***căzătură”*** nu s-a transformat încă într-o acceptare a unei realități „*privită*” ca atare de toți ceilalți, pentru că şi eu am dreptul la **realitatea mea**, cea în care aproape imposibilul este real şi pe care o trăiesc în prezența persoanelor cu care am contact verbal şi empatetic pe linie profesională, şi anume acea realitate în care Alexandru există încă şi în care aş putea să mă adresez lui oricând (lucru pe care-l fac, în mod inconştient, de fiecare dată când ceva îmi aminteşte prezența lui fizică în viața mea) pentru clarificarea sau rezolvarea unei situații apărute şi care presupune, mai ales, competențe tehnice.

Păstrând în acest mod *„secretul”* meu, beneficiez de o oază de acalmie sufletească de care am foarte mare nevoie pentru a nu claca psihic şi a mă aliena spiritual.

Trebuie să aplic asupra propriei persoane adevărul psihologic conform căruia **modul** în care privim ceea ce ni se întâmplă ne poate tulbura mintea şi **nu** întâmplările propriu-zise.

Simt durerea din sufletul meu ca pe o **casă prăbuşită** peste al cărui „*moloz*” încerc să trec pentru a putea ajunge pe un teren mai puțin sinistru şi care, deşi **nu va mai fi** ca înainte de tolerabil sau chiar asimilabil, măcar să nu se transforme în „*tobogan*” sufletesc.

Destinul meu, la fel ca al fiecăruia dintre noi, NU ESTE NEGOCIABIL!

În orice om normal (după normele aplicabile la un moment dat într-o societate), doliul stârneşte sentimente dureroase, iar psihismul lui trebuie să facă față multor emoții care-l **transformă interior**.

(Doliul face parte din categoria lucrurilor pe care nimic din viața aceasta nu ne-ar determina să-l dorim!).

Moartea unui copil ucide într-o mamă **totul:** şi soarele fierbinte şi cerul luminos şi natura şi întreaga frumusețe felurită a vieții, dar în primul rând **îi ucide sufletul** inducându-i pentru tot restul zilelor tristețea profundă şi nefericirea; mama îndoliată devine astfel un suflet mort de neputință rezolutivă (fizică şi morală) ce trenează cu el un trup la fel de neputincios care-şi suportă cu greu vârsta pe care o are şi *„inutilitatea”* ce decurge din ea. Dar, „il faut vivre avec” (trebuie trăit cu asta), cu faptul că, pe 16 decembrie 2013, la ora 22, viața

lui **Alexandru s-a curmat** prematur trecând „*pragul*” (omeneşte de neocolit) umbrelor, acolo unde nu are alte „*griji*”, „*întristări”* sau „*dureri*” decât elevarea spirituală proprie.

În aşteptarea psihanodiei (înălțarea sufletului la cer), în cadrul slujbei religioase prilejuită de „*marea trecere*” a lui Alexandru, a fost citit, în biserica „*Sfântul Gheorghe*” din oraşul Paşcani, judeţul Iaşi, ca parte integrantă a predicii ţinute de către părintele protopop, necrologul de mai jos :

„Doamne, îndură-Te spre noi!

Îndură-Te, Doamne, şi spre robul tău Alexandru Petrea care, prea devreme, a vrut să vină la Tine !

A văzut lumina zilei pe 14 septembrie 1967, în comuna Socol, judeţul Caraş-Severin, ca al doilea născut, într-o familie creştin-ortodoxă echilibrată, cu dragoste de Dumnezeu şi cu respect faţă de oameni.

Când era în clasa întâi, în anul 1973, s-a mutat împreună cu părinţii şi cu sora, în oraşul Bocşa din acelaşi judeţ. Aici a învăţat sârguincios şi s-a remarcat printre colegi, prin loialitate şi altruism.

În anul 1980, s-a mutat, tot împreună cu familia, în oraşul Galaţi unde şi-a continuat şcoala şi a absolvit Liceul de Marină din localitate.

Înainte de terminarea liceului, în anul 1984, s-a mutat din nou, cu familia, în oraşul Roman, judeţul Neamţ.

S-a căsătorit cu colega de cameră a surorii sale, viitoarea ingineră chimistă Elena Pohoaţă, pe 29 aprilie 1991, căsătorie din care au rezultat copiii: Mihai, pe 3

aprilie 1993 şi Irina – Alexandra, pe 30 septembrie 1999.

În anul a 1994 absolvit, cu media 9,51, Facultatea de tehnologia construcţiilor de maşini din Iaşi, iar în anul 1996 s-a mutat cu propria familie în oraşul Paşcani, unde a lucrat ca inginer, la diferite întreprinderi, până pe data de 16 decembrie 2013, când, făcându-se prea devreme voia Domnului, a plecat dintre noi, lăsând soţia şi copiii să se zbuciume în vâltoarea vieţii care ne copleşeşte pe toţi cu vitregiile ei.

Odihnească-se în pace !

Auzi-ne, Doamne, şi ne miluieşte pe noi !"

Necrologul l-am redactat pe 20.12.2013 în ziua *„întoarcerii"* trupului lui Alexandru în pământul din care suntem creaţi cu toţii. El a fost completat, în timpul lecturii, cu răspunsurile la unele întrebări lămuritoare pe marginea celor scrise de mine.

Drumul până la cimitir însoţit de flori, de lacrimi şi de suspine, a constituit începutul calvarului meu sufletesc pe care încerc să-l suport cu demnitate şi fără ranchiună împotriva nimănui. După ce am aruncat mâna de pământ peste sicriu, am simţit datoria morală să-i spun pe limba în al cărei melos şi-a început formarea ca om şi pe care a folosit-o „*până-n cea din urmă zi*", limba sârbă, salutul de adio *„S Bogom, sine*!" (cu Dumnezeu, fiule!), conştientă fiind de prezenţa vibratorie a sufletului său.

Nu are nici un rost să mă întreb acum „*ce-ar fi fost dacă*?". Dacă conştiinţa lui (acea constituentă proprie care asigură unicitatea individului şi conexiunea

lui cu realitatea) n-ar fi fost limitată de această moarte fizică prematură. Ar fi reuşit oare să iasă din marasmul socio-familial în care era „*încorsetat*”? (încorsetări cauzate de socio-respingeri rezolutive şi suprasolicitări familiale).

Ar fi putut să nu se mai lase distrus de realitate chiar dacă i-ar fi păsat foarte mult de ea? Ar fi găsit resursele de a scoate din străfundurile personalității sale curajul propriu necesar învingerii oricărei temeri induse de inevitabilele circumstanțe existențiale?

Eu nu-mi pot răspunde afirmativ cu toată convingerea la aceste întrebări pentru că tocmai **aceste circumstanțe socio-familiale** determină apariția, menținerea şi dezvoltarea calităților noastre mentale, morale şi spirituale care rezultă din psihismul propriu; ele NU sunt produsele celulelor organismului nostru şi **nu se transmit prin ereditate fizică**.

Trăind într-o lume în care libertatea de decizie şi de acțiune este „*pusă în lan*țuri” de tot ce ne înconjoară, este foarte greu de presupus că o atitudine solitară, fie ea şi temerară, ar putea aduce, neapărat, ameliorarea pe termen lung a unei situații precare din punctul de vedere al existenței individuale. Gândul acesta îmi aduce în minte două versuri dintr-un bocet din Ardeal, dramatic prin tragismul său divergent: *„De moartea ta, măi copile, / Îmi pare şi rău şi bine!”*. Divergența de gândire constă **aici** în transformarea cu bună ştiință a durerii cauzate de pierderea prin moartea fiului a unei părți din sufletul mamei într-o recompensă eterică pentru cel dispărut. Această recompensă ar rezulta din înlăturarea

tuturor cauzelor (eludându-le prin moarte) care au avut ca efect „*eliminarea”* dintre cei vii a celui drag şi din admiterea ca premisă imposibilitatea celui *„plecat*” de a mai putea acționa şi reacționa în acelaşi mod într-un viitor din care, prin moarte, a fost exclus. Un suflet ancorat într-o perpetuă suferință nu poate menține un trup într-o stare optimă de funcționare, deci, eliminând trupul, a fost eliminată şi suferința! Lugubră, dar posibilă constatare, deoarece un *„trecut dincolo*” este privat de bucurii pământene, dar şi de amărăciuni de aceeaşi sorginte.

Relațiile „*toxice”* socio-familiale pe care le-a avut Alexandru de-a lungul existenței sale s-au transformat treptat în cauze psihoemoționale ce au avut ca efect **ruperea** lor prin dispariția unicului combatant de neclintit din adevărurile sale, din „*tabăra*” celor care, deşi îşi doreau acelaşi lucru, au preferat amânarea luptei sau chiar eludarea ei temporară.

Orice mamă de pe planeta aceasta suferă la fel dacă are ghinionul nemărginit de a-şi pierde copilul, indiferent de circumstanțele în care a avut loc pierderea: război de apărare sau de cotropire, „*duel*” pentru o cauză ce părea majoră la momentul intervenției ei în viața cuiva, accident de circulație de orice natură (din culpă proprie sau a altora), condamnare la exterminare (dreaptă sau nedreaptă), boală necruțătoare de lungă durată sau moarte fulgerătoare (indiferent de originea ei).

Asemenea catastrofă sufletească este purtată şi suportată cu durere incomensurabilă de fiecare mamă conform structurii ei psihice prin: doliu vestimentar,

lacrimi de eliberare a suferinței aproape continue, fugă de compătimire, rugăciuni şi ritualuri specifice perpetuate prin cutume locale, eliberare prin discurs lamentativ sau prin scris comemorativ, prin somatizarea suferinței într-o boală necruțătoare şi rapidă, prin exacerbarea durerii sufleteşti până la demență sau **prin toate acestea** la un loc. După o astfel de tragedie, **nu mai eşti niciodată cum ai fost**, dar gândurile negre, mânia neputinței în fața sorții, dorința de a te fi putut substitui celui dispărut, lehamitea de viață, pata de pe suflet şi din creier trebuie îndepărtate pentru a nu transforma persoana respectivă într-un balast socio-familial, chiar dacă acest lucru este dezarmant şi tulburător de dificil. Vă rog să nu mă scuturați, sunt plină de lacrimi!

În general, viața este misterios de scurtă ca durată, iar noi nu putem şti niciodată care sunt misterele (blesteme, karmă, păcate personale sau de familie…) care o scurtează, **după bunul lor plac**, artificial şi aparent irațional de cele mai multe ori. Puterea noastră limitată de gândire ca pământeni nu ne permite să decelăm cu claritate şi competență unde se află inocența şi unde se găseşte vinovăția din existența cuiva. De multe ori putem constata că avem chiar de-a face cu vinovății nevinovate şi cu inocențe culpabile.

Doamne, îndură-Te spre noi şi ajută-ne să facem ceea ce e bine, corect, drept şi fără caracter vindicativ!

*

*   *

Epilog

Întâmplările trăite sunt mai puțin importante decât MODUL în care le trăim.

În cele relatate în cartea de față, am încercat să prezint pe scurt biografia unui om obişnuit, victimă a **sistemului** în care a fost angrenat şi a consecințelor derivate din aceasta, plecând de la premisa că oamenii nu sunt personaje, ci poveşti existențiale.

M-am străduit să explic conform puterii mele de înțelegere, modul în care nevoile biologice ale cuiva, combinate cu cele generate de apartenența la grup (familial, social, de vârstă, de sex, de spiritualitate ş.a.) şi dominarea cestora de nevoia de apreciere, de punere în valoare a individului uman s-au repercutat în existența celui care mi-a fost fiu pământean aşa de puțină vreme.

Se poate întâmpla ca, încercând să explicăm, să ajungem până la urmă nu la o Explicație, ci la înțelegerea **limitelor** puterii noastre de a explica. Această putere de a înțelege cine suntem, de unde venim şi încotro ne îndreptăm „*este limitată*" de foarte mulți factori! Informațiile pe care le găsim referitoare la un anume aspect al existenței umane, nu numai că nu sunt totdeauna precise, dar, de multe ori, sunt chiar contradictorii.

Nu de fiecare dată putem spune adevărul în aşa fel încât să le placă celorlalți. Nu totdeauna viața se desfăşoară pe o direcție continuă, fără „*sincope*". De

asemenea, sunt foarte multe lucruri referitoare la mintea umană care depăşesc puterea noastră de înțelegere, cu toate cercetările ştiințifice care se derulează continuu şi **ceea ce mintea nu cunoaşte ochii nu văd**, iar sufletul este „*inert”*!

Ne lăsăm conduşi de lăcomie şi ambiție şi suntem cârmuiți de frică, ne pierdem timpul judecându-i pe oameni în loc să-i iubim, preferăm să greşim nefăcând nimic decât să greşim făcând ceva. Uneori, ne gândim că suntem mai de ajutor celuilalt stând deoparte, lăsându-l să greşească, decât să-i dăm sfaturi sau să-l admonestăm ulterior cu sentențiosul „*ți-am spus eu* !”, cu toate că ştim că mai înțelept ar fi să intervenim înainte de a aştepta al doisprezecelea ceas pentru a acționa.

În ziua de astăzi, când speranța a devenit o tragedie şi moartea „*greşeşte uşa*”, oscilăm între sintagma „*Viața ca o pocitanie*” (plină de patroni slabi şi abuzivi, în cea mai mare parte) în care „*ne mâncăm sufletul*” şi murim şi „*viața noastră dragă*” pe care-o neglijăm sau chiar „*o uităm*” pentru că **n-avem timp** s-o trăim şi pentru că opoziția nu mai este între stânga şi dreapta (ca mod de abordare a dezvoltării lineare a societății), ci între **sus** (valorile cereşti) şi **jos** (valorile infernale). Nu este suficient doar să schimbăm conceptele şi sintagmele între ele, ci trebuie **să ne transformăm** noi şi, în măsura în care iubim oamenii, să devenim oameni.

De noi depinde dacă dorim să schimbăm neîncrederea şi indiferența față de oameni în toleranță şi în iubire pentru a ne putea mântui **împreună.** Iisus a zis „*Cine vrea să se mântuiască numai el nu se va mântui*”.

Fiecare ajunge la Dumnezeu, care este Unic şi Atotputernic, prin „*mijloacele*” lui, dar datoria noastră a tuturor este să învățăm din tot ceea ce cade sub incidența simțurilor noastre pentru ca, **prin cunoaştere**, să fim cât mai aproape şi mai asemănători Lui Dumnezeu, fără a pretinde recompense şi justificări din partea Cerului pentru comportamentul nostru şi a ceea ce ni se întâmplă.

Simbolurile oricărei religii (fiecare formă de credință vede **o parte** din ceea ce reprezintă Dumnezeu şi nici chiar toate la un loc **nu pot** cuprinde „*NECUPRINSUL*”) sunt martore ale realității atât **intra-umane**, cât şi ale celei **trans-umane**. În biserică, timpul are doar însemnătate şi veşnicie, el nu mai are dimensiunea liniară inventată de om pentru comoditatea lui socială.

Cu inteligența ne naştem sau nu, dar **înțelepciunea** se dobândeşte, ce-i drept, foarte încet. Cunoaşterea intelectuală este uşor de atins (dacă se doreşte acest lucru) dar ea trebuie transformată în „*cunoaştere emoțională”*, adică subconştientă şi abia atunci putem vorbi despre transformarea spirituală. (Dacă credința nu este suficient de dezvoltată în noi, cunoaşterea ne poate ajuta să o suplinim).

Zilnic aducem ofense corpului, minții şi egoului nostru, unele „*sunt dictate*” de teama de moarte, iar altele de faptul că dorim tot timpul să impresionăm pe cineva. Pentru toți oamenii (şi pentru fiecare în parte), moartea (dispariția fizică) este asociată cu bătrânețea şi de aceea teama de moarte este o teamă constantă şi **ascunsă** a cărei prezență produce o mare pierdere de energie pe care

nu o poate neutraliza nici o sumă de bani şi nici o putere lumească. Frica de moarte este foarte puternică şi fiecare, în felul său, încearcă să amâne *„verdictul*" prin: operații estetice, crizele vârstei mijlocii, legături cu persoane mai tinere, strădania de a fi (sau măcar de a părea) tot mai tânăr, procrearea (pentru a transmite numele), obsesia gimnasticii, a alergatului şi a altor forme de activitate fizică pentru *„menținerea tinereții"*.

La fel se întâmplă şi cu dorința exacerbată de a impresiona tot timpul pe cineva **prin acumularea de bunuri materiale**, prin puterea politică (manifestată mai ales prin persuasiunea asupra celor mulți şi neajutorați psiho-social), prin statutul social sau / şi marital.

Ce se întâmplă, de fapt, cu toate aceste temeri şi tendințe ? Suntem, în general, excesiv de mediocri: bem prea mult, fumăm prea mult, petrecem prea mult (sau prea puțin), vorbim prea mult fără sens, ne facem prea multe griji, gândim prea optimist sau prea pesimist (pe principiul „*totul sau nimic*", văzând doar partea plină sau pe cea goală a paharului şi nu **paharul în totalitate** ca metaforă a vieții însăşi, cu plinul şi cu golul său).

Uităm, adesea, că fericirea îşi are rădăcinile în simplitate (excesivitatea în gânduri şi în acțiune dăunează). Spunem mereu rugăciuni (la biserică sau aiurea) prin care încercăm să proclamăm imortalitatea sufletului dar, când se termină slujba la biserică sau rugăciunea, ne întoarcem la practicile noastre vechi: lăcomia, egocentrismul, manipularea celorlalți care, nu doar *„contramandează*" efectul rugăciunii , ci, pur şi simplu, **împiedică progresul spiritual**.

La ce folosesc acumulările materiale sau puterea, câştigul nostru personal dacă toate acestea se bazează pe „*călcatul*” peste alții ? Ele nu reprezintă decât un scop în sine şi nu căi spre apropierea de Dumnezeu şi, prin aceasta, de elevarea spirituală. Nu prea încercăm să imităm natura înconjurătoare în care putem cu uşurință observa cum „*floarea este admirată, fructul mâncat iar rădăcina păstrată*” pentru continuitate. Dimpotrivă, facem tot posibilul să distrugem această armonie, dorindu-ne să fim, în acelaşi timp, şi floarea admirată şi rădăcina păstrată iar **ceilalți** doar *„fructe de consum*”, ceea ce nu se poate accepta la infinit de către „*fructele”* veşnic sacrificate de către cei potentați, lacomi şi distructivi prin abuzurile lor.

Incursiunile în „General” pe care le-am făcut de fiecare dată, sunt pentru a-mi putea permite precizarea locului lui Alexandru printre cei **destui** din lumea asta care au încercat sau încearcă încă să micşoreze dimensiunea „*animalică*” a existenței lor (în care preocupările sunt pur fizice) şi s-o mărească pe aceea care cuprinde aspectul spiritual pe principiul: „*Drumul vieții ni-i scurt,/ Hai să-l facem curat!”.*

Alexandru a ieşit din copilărie şi adolescență drept un tânăr foarte bine format, obişnuit şi învățat să-şi asume multe responsabilități, a spus mereu adevărul (indiferent de consecințe), a fost bun cu toată lumea, a crezut cu naivitate că „*iubirii îi este suficientă iubirea*” şi sperând cu tărie ca derularea cursului vieții tuturor oamenilor să contribuie, cât mai urgent posibil, la ieşirea fiecăruia din indiferența metafizică devenită

cvasigeneralizată la nivelul speciei umane. De-a lungul întregii sale existențe sociale, s-a străduit (inutil) să-şi asume această schimbare de paradigmă (inducând-o celor din jur) ce presupune **eforturi** psiho-socio-morale din partea fiecăruia dintre noi. Dar abia către sfârşitul existenței lui în această lume, a conştientizat, de fapt, că făcea un efort *„fără ecou*” de influențare pozitivă a celor din jur, efort la fel de inutil ca al stră-străbunicului său protopop la Salonic, dintr-o altă postură şi cu multe decenii în urmă. Era convins că simțirea şi punerea în aplicare a credinței şi a dragostei față de oameni se realizează doar prin **cunoaştere** (a legilor care ne guvernează pe toți) şi **înțelegere** (a personalităților cu care venim în contact) şi de aceea a cultivat răbdarea, toleranța şi compasiunea.

Totodată, Alexandru a mai crezut că vicisitudinilor vieții le poate veni de hac doar lupta împreună a soților care nu ezită să-şi lipească umerii pentru a-şi spori forța de acțiune şi rezistența la tot felul de *„atacuri”*. Dar, norma psiho-sociologică a reciprocității prin care fiecare aşteaptă să primească **beneficii proporționale cu ceea ce a investit**, se aplică foarte rar în societatea umană şi doar între cei care au un statut economic similar sau acelaşi nivel ridicat al **stimei de sine**.

Cum putea avea Alexandru un nivel ridicat al stimei de sine când întâlnea pe traiectoria existențială mai mult persoane care, urcate deja pe *„un deal*” al prosperității materiale, voiau să acceadă pe spinarea *„colaboratorilor*” până în *„vârf de munte”?* Se cunoaşte

faptul psihosocial că deciziile luate la locul de muncă îi implică pe toți cei ce suportă consecințele acestor decizii, iar când eşti obligat să te resemnezi, organismul nu mai percepe nici o relație între ceea ce face persoana respectivă şi rezultatul acțiunii sale. **De aici** decurge pierderea apetitului pentru viață (pasivitatea), mintea devine obosită iar sufletul *„neliniştit”.*

Teama de a nu fi apreciat de cei din jur poate duce la comportamente autodistructive şi, pentru a fi pe placul *„anturajului”,* persoana respectivă, fără să-şi dorească acest lucru, îşi sacrifică propriul echilibru psihic, propria sănătate fizică. La fel ca la majoritatea dintre noi, şi la Alexandru sănătatea trecea mai întâi prin creier, apoi prin inimă şi, abia în ultimă instanță, prin stomac (diete de orice fel). Şi, dacă toate ambițiile personale de realizare ca om, ca părinte şi ca specialist i-au devenit derizorii, neputându-şi aplica (în conformitate cu dorințele proprii) atât cunoştințele tehnice, cât şi pe cele de sârbă, germană sau engleză (pentru o eventuală muncă în străinătate), înseamnă că nu „*s-a apucat să moară*” aşa, degeaba, doar ca „*să transfere*” altora propria responsabilitate!

Din punct de vedere psihosomatic, **atacul de cord se autoinduce când nu ierți nedreptățile pe care ți le-au făcut alții**. (există un motiv pentru toate pentru că nimeni nu moare fiindcă nu-i lipseşte nimic!) Dacă noi am putea accepta „*tot ce vine*”, atunci tragedia existențială momentană ar dispărea (sau s-ar uşura cel puțin), iar noi am rămâne pur şi simplu **prezenți** şi ne-am putea lăsa purtați de *„curentul lumii*”!

Un foarte important principiu psiho-energetic ne precizează că **indiferența la durere ne scuteşte de suferință**; da, dar acest tip de indiferență este „*produs”* de creierul şi sinele nostru ca un corolar al experienței relaționale şi emoționale din „*marca personală*” a codărilor genetice.

Întrucât viața nu este numai ceea ce cade sub incidența simțurilor noastre, ar fi toate şansele ca ea să continue şi după moartea noastră fizică, trupească, unde să nu mai fim „*asaltați*” de forțe negative şi nici dominați de veşnica luptă intraspecifică pentru supraviețuirea celui mai „*apt”,* iar sufletul, după ce „*lasă în urmă*” **toate durerile planetare** ar putea fi liniştit şi calm fiind cuprins de o pace imensă. După ce se reenergizează ACOLO SUS, sufletul poate fi trimis la reîncarnare pentru continuarea karmei (karma cuprinde obligații **datorate altora şi nouă**, lecții de învățat). Controlul asupra acestor lucruri este deținut de spiritele superioare, iar prin reîncarnare li se oferă oamenilor un timp mai îndelungat pentru **salvare şi mântuire** (liberul arbitru dat de Dumnezeu ne permite să alegem dacă să ne mântuim sau nu!). În multe părți ale Terrei, reîncarnarea este o idee complet contrară educației şi înțelegerii general umane, dar şi creştinismului din ultimul mileniu şi jumătate. Afirm acest lucru întrucât în Vechiul şi Noul Testament existau referințe la reîncarnare (Clement din Alexandria, Sfântul Ieremia şi Origen erau convinşi că au mai trăit pe Pământ şi că vor mai trăi din nou), dar, în anul 325 după Hristos, împăratul roman Constantin cel Mare, sfătuit de mama sa, Elena, a scos toate referirile la

reîncarnare din Noul Testament. Ulterior, al doilea Consiliu din Constantinopol (553 după Hristos) a declarat conceptul de reîncarnare drept „Erezie” („*Neştiute sunt căile Domnului!*” – aflăm noi din Biblie.)

Mă număr printre acei credincioşi ortodocşi convinşi care cred în Bunul Dumnezeu, în Iisus Hristos, în Maica Domnului, în sfinți, în îngeri păzitori dar şi…în reîncarnare.

Fiecare dintre noi avem lecții de învățat pentru a putea face din noi înşine **un întreg** apropiat de starea de grație pe care ne-o dă dumnezeirea, iar fiecare lecție o învățăm la timpul ei. Noi alegem momentul **când să intrăm** în starea noastră fizică şi **când să o părăsim**: noi „*ştim*” când am îndeplinit **acel ceva** pentru care am fost trimişi aici pe Pământ. Sunt anumite atitudini pe care ar trebui să le acceptăm în stare fizică, aşa cum ar fi: mila, speranța, credința (credință, nu îndoieli!) toleranța ş.a. pentru că viața fiecăruia se măsoară „*acolo SUS*” în lecții însuşite şi misiuni îndeplinite şi **nu în ani**. Nu este nevoie să încercăm să fim perfecți, pentru că oricum, nu vom reuşi, dar putem să ne străduim să acționăm în echilibru şi armonie, iar eşecurile repetate să ne ajute în permanență să învățăm şi să ne dezvoltăm spiritual. Tot pentru a progresa (atât noi cât şi ceilalți) trebuie să împărtăşim cunoaşterea noastră şi celorlalți pentru că **mergem toți spre acelaşi loc**, indiferent de „*viteză*”.

Dacă nu acceptăm ceea ce ni se întâmplă la un moment dat, indiferent de natura situației şi simțim că nu mai avem ce învăța în stare fizică şi dacă, dintr-un motiv sau altul „*o plată karmică*” **ne produce** o stare

comatoasă, ni se permite să trecem **dincolo de starea fizică**, pentru că orice sfârşit poate fi întotdeauna un nou început. După această „*trecere*" noi hotărâm **când** vrem să ne întoarcem în stare fizică, **unde** (pe planetă şi în ce loc anume) şi pentru ce **motiv** (unii, printre care s-ar putea să se numere şi Alexandru) aleg să nu se mai întoarcă, pe Pământ.

Prin contactul de la minte la minte, prin sursa energetică ce ne înconjoară şi care conține memoria întregii rase umane (Akasha) voi fi mereu împreună cu Alexandru, până la „s*fârşitul*" timpului.

Cât va mai îngădui Bunul Dumnezeu să trăiesc, mă voi strădui, conform intenției, intuiției şi priceperii mele să fiu de folos celor din jur, dar în primul rând familiei, pentru că familia este aceea care trebuie să ne asigure fiecăruia „*un refugiu*" psihologic dinamic şi reconfortant. De asemenea, nădăjduiesc că poate vor învăța şi alții, alături de mine sau doar de la mine, prin cele scrise aici, că este bine să nu spunem că anumite cuvinte, gesturi, atitudini, nu pot fi iertate niciodată sau că n-o să ni le iertăm nouă (dacă noi am fost „*protagoniştii*" cuvintelor, gesturilor şi atitudinilor) ci să iertăm totdeauna şi să uităm în acelaşi timp (în psihologie aceasta se numeşte **uitare autoprotectoare**). Trebuie să iertăm şi să uităm aşa cum ne-am dori ca şi alții să ne ierte şi să uite ceea ce le-am greşit lor.

În afara „*atingerii*" cu gândul, în relația sufletească cu Alexandru, îmi rămân visele compensatorii şi amintirile pentru că ele, amintirile, constituie singura „*bancă*" în care merită să investeşti, deoarece ea, „*nu*

falimentează” niciodată ci, dimpotrivă, dăinuieşte cât există **oameni cu amintiri**, pentru că trecutul nu dispare ci doar „*se retrage*” pe cărările ascunse ale minţii.

Mă voi strădui ca dreptul de a suferi şi de a plânge pe care mi-l dă această grea pierdere pentru mine să nu mă împotmolească în suferinţă şi nici să nu las ca această perioadă de dezechilibru să-mi creeze gânduri contradictorii care să-l adâncească şi mai mult.

Ţinând cont de ceea ce se întâmplă azi peste tot, s-ar putea ca pentru Alexandru să fie o **adevărată fericire** că a reuşit să scape de toate încercările şi relele prezente şi de cele ce, inevitabil, vor urma.

Încet-încet, timpul lucrează şi cu ajutorul psihismului propriu, produce metabolizarea emoţiilor negative şi chiar dacă nu ne dăm cu adevărat seama de asta, noi ne transformăm: **nu mai suntem fiinţele care eram înainte de pierdere**. **Aşa** a vrut Bunul Dumnezeu şi îi mulţumesc că nu s-a petrecut **altfel!**

Eu încerc să interiorizez toate aspectele cunoscute explicit sau implicit despre pierdutul meu fiu şi am scris această carte, pornind de la golul lăsat în fiinţa mea de cel dispărut. Îmi doresc totodată ca exteriorizarea frământărilor mele sufleteşti să poată **măcar un pic**, diminua indiferenţa şi pasivitatea lumii în care trăim spre a reduce pe cât posibil, numărul celor care, din cauza tuturor felurilor de perturbări de la nivel micro şi macrosocial şi a nerezolvării problemelor astfel apărute, cât de cât echitabil, pier probabil cu zile, nefiind înţeleşi şi sprijiniţi de către cei din jur, care ar trebui să facă acest lucru.

Dacă măcar o singură persoană, dintre cele care vor citi această mărturisire de viață va reuşi să-şi realizeze destinul propus sau măcar va ajuta pe altcineva să-şi urmeze ruta vieții, înseamnă că n-a fost totul în zadar, iar pentru mine va fi un mare câştig moral şi spiritual.

Victoria Petrea
Roman, 01 martie 2014- 12 iulie 2014

În dreapta - bunicii materni: Petrea Vasile şi Maria (1946, Trifeşti, județul Neamț)

Bunicii paterni: Natalia şi Borislav Iovanovici (Socol, județul Caraş-Severin, 1950)

În dreapta – părinții: Victoria şi Sretco Iovanovici (1970, Socol)

Dalibor împreună cu naşul de botez

Împreună cu mama şi sora în faţa casei din Socol (1968)

Împreună cu mama şi sora în curtea casei din Socol (1970)

Împreună cu sora Vesna (1970)

Împreună cu sora, pe treptele şcolii din Socol (1969)

Dalibor şi Vesna în curtea casei din Socol

Dalibor, mama şi Vesna în curtea casei din Socol

Dali, în tabără la Poneasca, județul Caraş-Severin (1970)

Împreună cu mama, sora şi alți „socoloviceni”, după un spectacol la Câmpia (Langovet), comuna Socol (1972)

Împreună cu sora şi cu două vecine de scară, în apartamentul din Bocşa (1974)

În vacanță la Socol, împreună cu sora, în curtea unui vecin (1975)

Într-o excursie în județul Hunedoara, împreună cu mama, sora şi alții copii (1977)

În vizită la Pojejena, județul Caraş-Severin, împreună cu sora (1979)

În excursie la Scorillo, Banat (1979), împreună cu sora şi cu mama

În vizită la Pojejena, împreună cu sora şi cu o vecină de-a tetei Anghelina (1976)

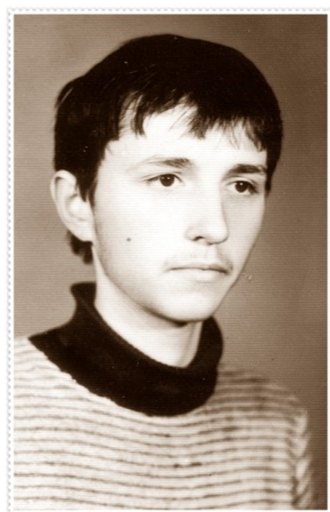
„În fascinația dansului” – primul din dreapta – Dansuri populare bănățene (1977)

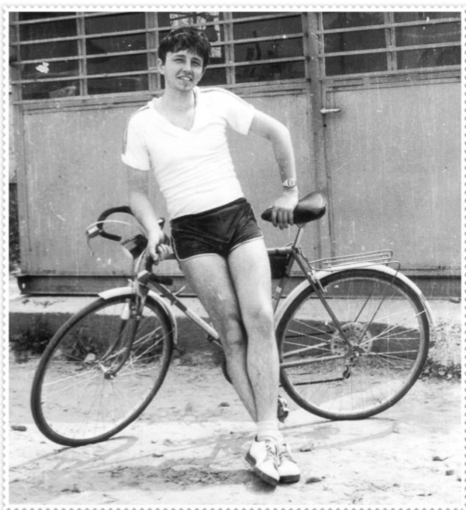
La terminarea clasei a IV-a, Bocşa (1977) – rândul doi, de jos, al patrulea din stânga

În decor de „bâlci”, împreună cu bunica maternă, cu sora şi ceilalţi verişori, în timpul vacanței în Moldova (Roman, august, 1978)

Dalibor la 18 ani, Galați, 1985

Alexandru, cu „calul” – Roman, județul Neamț, 1989

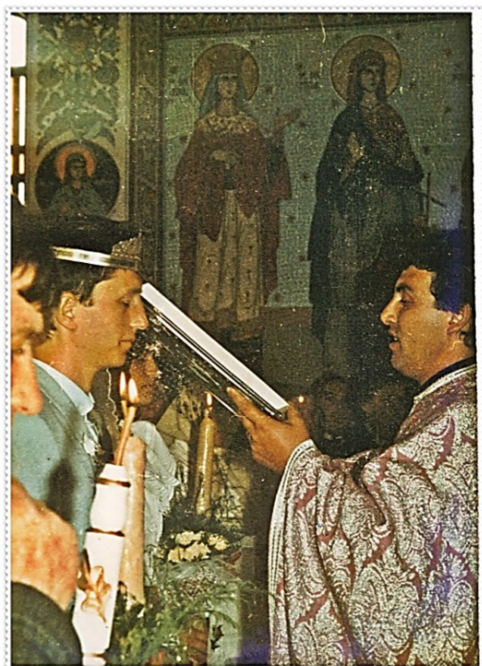
Alexandru (Dalibor) la 25 de ani, Iaşi, 1992

Alexandru, în calitate de mire (19 mai 1991), în biserica Sfinţii Arhangheli *Mihail şi Gavril*, Brăieşti, jud. Suceava

În timpul celebrării cununiei religioase – 19 mai 1991, Brăieşti
(se văd şi cei doi naşi de cununie şi ...o naşă)

În timpul celebrării cununiei religioase –
19 mai 1991, Brăieşti

Felicitându-şi sora, după oficierea cununiei civile – 27 iulie 1991, Roman

Alexandru în vizită la Casa parohială din Oniceni, județul Neamț – la aniversarea copilului surorii lui – 19 martie 1995

Pe stradă în Oniceni, județul Neamț, împreună cu sora şi nepotul Andrei – 19 martie 1995

Acasă, în apartamentul din Roman, cu prilejul botezului fiului său, Mihai – 7 mai 1995

Împreună cu Mihai şi cu tata socru, în casă la Brăieşti, decembrie 1995

Alexandru, împreună cu fiul Mihai,
în curtea casei din Brăieşti,
decembrie 1995

La „tăierea moțului” lui Mihai, Roman 3 aprilie 1996

La Roman, de ziua mamei, împreună cu sora şi cu Andrei (fiul Vesnei)
- 22 martie 1996

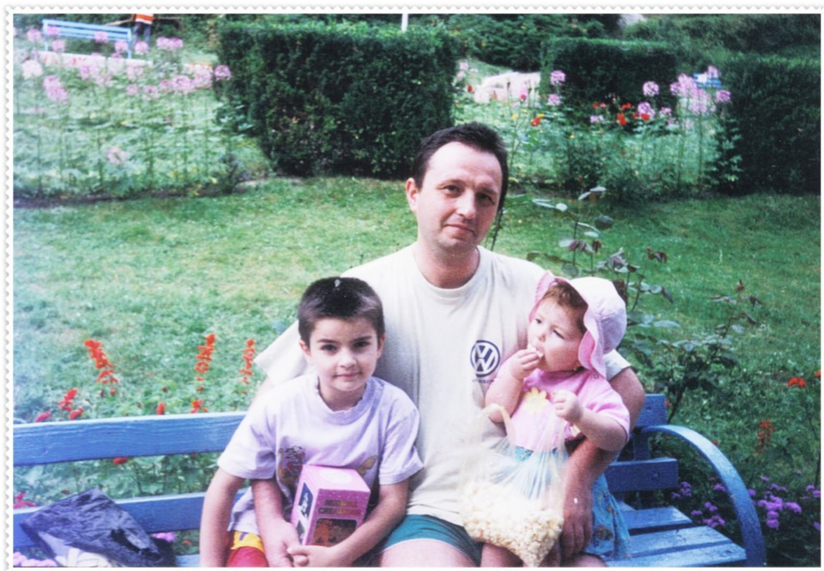
Impreună cu soţia şi cu mama, la nunta verişoarei de la Suceava – 26 iulie 1997

Impreună cu Mihai şi cu mama la familia Strat, de Sfântul Andrei, Roman, 30 noiembrie 1999

La Brăieşti, împreună cu Mihai şi cu Irina, iulie 2000

Alexandru împreună cu copiii la Slănic Moldova, august 2002

Cu Mihai într-o escapadă – 19 iulie 2006

Alexandru, Irina, Mihai şi Elena în apartament la Paşcani, județul Iaşi - ianuarie 2011

In timpul vizitei în Banat – în fața fostei ,,Case de naşteri" din Socol – 10 mai 2011

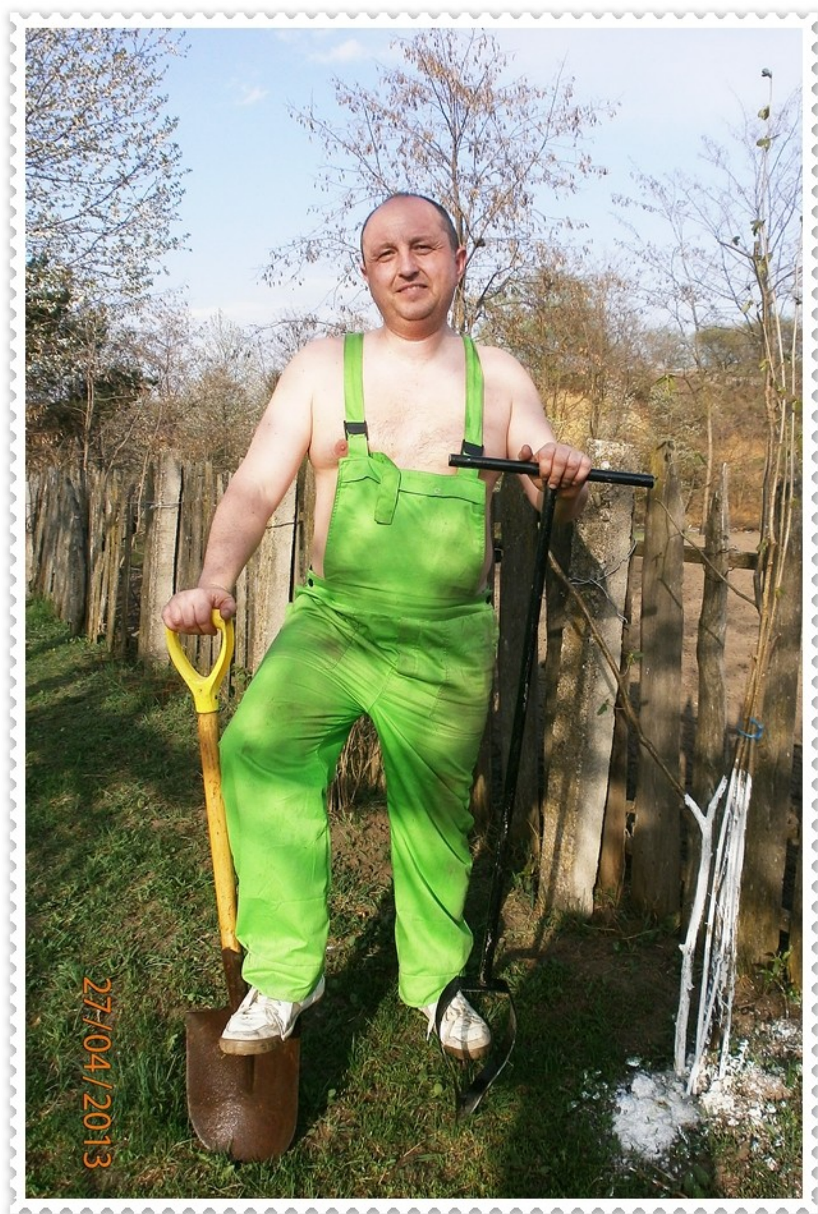
Alexandru, în peisajul oferit de Dunăre, la Pojejena, județul Caraş-Severin – 9 mai 2011

Alexandru, Elena, Irina şi Mihai în sufragerie, Paşcani – 8 ianuarie 2012

Alexandru împreună cu Vesna, mama şi Mihai, în garsoniera din Roman – 10 februarie 2013

Alexandru la Brăieşti, în plină „campanie agricolă” – 27 aprilie 2013

Alexandru cu Misu şi cu Nuci

Ce s-a ales de viaţa noastră?
Agapia, 22 septembrie 2013

Alexandru vă salută cu ,,toată pălăria” - 22 septembrie 2013

S.C. CAOM S.A.

PAȘCANI

Tel. 0232-765665, Fax. 0232-766195, E-mail: caom@mail.dntis.ro
str. Vatra 56, cod 705200 www.caom.ro

Produce: termorezistente, termocupluri, cabluri de compensatie, diafragme, armaturi, traductoare de presiune, rezistente electrice, electroventile, aparate de masura si control.

Dipl. ing. ALEXANDRU PETREA
DIRECTOR VANZARI ZONA

mobil: 0741 269877

SC INFOSTAR SRL PASCANI
Str. M.Kogalniceanu, Bl. I1, Sc. B, Ap.2
Acasa
Str. Moldovei, Nr.12, Bl. M2, Sc. A, Ap.28
Tel. 032-769011

INFOSTAR

dipl.ing **ALEXANDRU PETREA**
director marketing

032-765694
032-761115

032-765590

Kiropractica

Manevre osteo-articulare

Al. Petrea

0744-775340; 0771-569779
Iasi, Calea Chisinaului nr.27, sediul FIBRESIN

Trei din „cărțile de vizită" ale lui Alexandru

Iași 21 noiembrie 1989

Dragă mamă,

e greu să concep o multi scrisoare: economică, afectivă, teoretic explicativă, plină de argumente și mai ales de logică. Latura economică am pus-o prima pentru a scoate în evidență motivația pe care binevoiți a mi-o atribui cu dărnicie.

Ai trăit foarte greu în perioada interbelică – Br.-belică – se știe; poate mai greu a fost după, cu doi mucoși îndărătnici după fusta ta. Fără să vrei ai o comportare specifică în toate agresivitățíi, te repiezi, oricare ar fi ele. Folosești cu prea multă convingere tehnica ariciului. Nu te judec, spun doar ceeace simt și văd. Nici aceasta nu ar fi ceva

Două fragmente din scrisoarea lui Alexandru din 21 noiembrie 1989

duminică 11 iulie 1999, Roșcani

Dragă Mag

Îți scriu cu pixul roșu nu dintr-un exces de personalitate ca a tizului meu Macedonski, ci pentru simplul fapt că astăzi fiind duminică, nici unul din pixurile aflate în subordine, de culori mai reci (negru, albastru, verde) nu mai scriu. Probabil, fiind week-end, pixurile de lucru și-au luat cu adevărat o mică pauză.

Greu a fost și până când s-au întrunit toate condițiile pentru scris: să fie dimineață, să fie liniște și să plouă afară. Astăzi, sunt de toate și pot fi

sunt condamnată la neuitare (vizionare nulă).

De ce am ales scrisul? E foarte simplu. Cei mai mulți oameni te ascultă cu interes numai atunci când vorbești despre ei și le vorbești de bine, în rest fac orice altceva, se pregătesc să contraatace, se gândesc la mâncare.... Nu pot ascunde faptul că dincolo de toate acestea eu mă exprim mai bine prin scris foaia tace, mă ascultă și desigur suportă orice

A, mi-am mai adus aminte de un stil, cel ultimativ: „dragă Mag aceasta

Două fragmente din scrisoarea lui Alexandru din 11 iulie 1999

Îndemn:

„*Iubeşte, dacă vrei să NU fii iubit!*”

Cuprins

„Să zicem că n-ar mai fi nimic pe lume, nici soare,
nici bucurie, nici dragoste. Rămîne totuşi ceva: eu,
tu, el, ea...noi oamenii” Petrea Alexandru
15 august 1989